

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GROT DER STILTE

N° 2274

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Grot der Stilte

HOOFDSTUK I

FORT WRANGEL

Op omstreeks tien mijlen ten zuiden en een weinig ten westen van Fort Wrangel bewoog zich over de sneeuwvlakte een slede voort, die door acht stevige honden getrokken werd, en omringd was door een viertal mannen.

Allen gingen op sneeuwschoenen, en een hunner scheen daarbij een weinig in zijn bewegingen belemmerd te worden. Dat kon ook geen verwondering wekken, want zijn beide enkels waren verbonden door een touw, dat hem weliswaar genoeg speling gaf om zijn voeten voor elkander te zetten, maar dat hem onherroepelijk ten val zou brengen, bij de eerste pogingen, om zijn gang te versnellen.

Terwijl de drie andere mannen een geweer over de schouder droegen, en een revolver op de heup, was de

vierde man, de man met het touw, volkomen ongewapend.

De aldus in zijn bewegingen belemmerde man kon een jaar of veertig zijn, hij had een breed, verweerd, ruw gelaat, hetwelk aantoonde, dat hij vele jaren in de open lucht had doorgebracht. De naam van die man was Jef Patterson. De drie gewapenden waren John Raffles, James Henderson, zijn reusachtig gebouwde chauffeur, beschikkend over reuzenkrachten en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die midden op zijn ene wang een pleister droeg op een schaafwond, die hij kort te voren had opgelopen.

Er waren dingen geschied, van zeer ernstige aard, die de mannen somber en zwijgend stonden.

Het was nog pas een volle dag geleden, toen er iets geschied was op diezelfde, met een dikke laag sneeuw bedekte vlakte van Canada, waarbij Patterson een gewichtige rol had gespeeld.

Tot goed begrip van hetgeen volgt, zijn wij wel genoodzaakt, zeer in het kort te verhalen wat er zich had afgespeeld.

Omstreeks veertien dagen geleden waren Raffles en zijn beide metgezellen in Hazelton, het noordelijkste station van de grote spoorweglijn, die Canada van West naar Oost doorsnijdt, met het doel in Alaska te gaan jagen, en hun vriend, de jonge pelsjager Jack Steele, op te zoeken. Zij bleken echter niet de enigen te zijn, die daar waren gekomen, want het bericht dat er niet ver van Nome in Alaska en verder aan de boorden van de Joekon, wederom goud in grote hoeveelheden was gevonden, had duizenden herwaarts gelokt en onder al die mannen bevonden zich, zoals begrijpelijk is, heel wat sujetten, maatschappelijk mislukten, die geen middel ontzagen, om tot de eersten te behoren, die daarginds zouden aankomen, in die streek, waar het gele goud lokte.

Er was bijna aanstonds een strijd ontstaan om het bezit van sleden. Raffles was zo gelukkig geweest er een te veroveren, en daardoor had hij zich aanstonds onverzoenlijke vijanden gemaakt waarvan Patterson er een was. Hij was later in de gelegenheid geweest, een onschuldig meisje te redden, dat in de handen was gevallen van een zielverkoper een vriend van Patterson. De haat was daarna nog aangewakkerd, en de bende schurken had het drietal op de vlakte doen vergezellen door Cecile Longford, die zich had voorgedaan als een slachtoffer van Patterson's vriend, een zekere Paolo, en hem gesmeekt had, haar mede te nemen naar Fort Wrangel.

Dat ongelukkige schepsel had haar plannen ook ten uitvoer willen brengen, maar Brand had haar verrast, toen zij de honden vergift wilde toedienen en de beklagenswaardige vrouw, door fel berouw gepijnigd, had haar wandaad willen goedmaken. Zij had zich opgeofferd. Bij de achtervolging was de slede van Raffles met alles wat zij bevatte, ge-

lukkig op de wapens na, in een wak van de rivier gestort, en slechts zes van de tien honden hadden het overleefd. Ofschoon hij wist met wie hij te doen zou krijgen, had Raffles bij dat wak een waarschuwingsvlag geplant, maar Cecile Longford was tersluiks teruggekeerd, had die vlag verwijderd en op dezelfde plek was ook de slede van Patterson en zijn kornuiten jammerlijk in het wak geraakt, twee der mannen waren verdronken, en de overigen hadden in de sneeuw moeten bijten bij een plotselinge aanval op de blokhut, waar Raffles en de zijnen een toevlucht hadden gezocht. Slechts Patterson was levend in hun handen gevallen. Maar het meisje, dat haar misdaad goed had willen maken, was, door een kogel van de schurken getroffen, in de armen van Raffles gestorven.

De toestand van het drietal was toen zeer precair, want niet alleen moesten zij een bandiet bewaken, die om een mensenleven zich niet bekommerde, maar zij waren nog twee dagreizen van Fort Wrangel verwijderd, zonder voedsel, uitgezonderd een elandsbok door Brand geschoten. Zij moesten uiterst zuinig zijn op hun munitie, en zij bezaten slechts zes honden, waarbij zich later nog twee kwamen voegen, die zich bijtijds bleken te hebben kunnen redden bij de ondergang van de slede der achtervolgers.

Na enige uren van Ingespannen arbeid echter slaagden zij erin, een der beide sleden uit het wak op te trekken, en zo goed en zo kwaad als het ging belaadden zij die met wat zij nog konden opvissen aan dekens, een van de tenten, en, wat het allervoornaamste was, een blik pemmican, of gedroogd elandsvlees.

Het behoeft natuurlijk niet te worden gezegd, dat alles een uur later stijf bevroren was. Er was echter geen keus, men ging op weg, men sliep de eerste nacht zo goed als het ging in een rots-hol, waarbij bittere koude werd geleden, ofschoon Henderson erin geslaagd was een klein houtvuur te ontsteken. Binnen drie uren hoopten zij nu Fort Wrangel te kunnen bereiken, waar zij

zich, naar zij vertrouwden, van al het nodige zouden kunnen voorzien, daar deze plaats ver buiten de gewone weg ligt, die door de gouddelvers gevolgd wordt bij hun trek naar het noorden.

Nog een uur verstreek, en toen hief Patterson het hoofd op, keek van terzijde naar Raffles en vroeg grommend:

— Mag ik nu eindelijk weten wat jullie met mij voor hebben?

— Dat is een vrij onnozele vraag, Patterson, antwoordde Raffles hard. Natuurlijk zullen wij je in handen geven van de fortcommandant. Hij zal je dan op zijn beurt wel overgeven aan de politie, die een dezer dagen op haar tournee, Fort Wrangel zal aandoen.

Patterson zweeg. Hij begreep maar al te goed wat zijn lot zou zijn. Langjarige gevangenschap op zijn minst. Misschien speelde hij met de gedachte te ontvluchten, maar hij zag wel in, dat iedere poging daartoe, hier op dit punt althans, gedoemd was om te mislukken.

Er verstreek weer een uur, en toen niet ver van een groot pijnbomenwoud, zagen de vier mammen eindelijk tot hun verlichting het houten Fort, waaraan de plaats zijn naam dankt, oprijzen uit de vlakke.

Fort Wrangel dateert nog uit de strijd tegen de roodhuiden, maar is sindsdien slechts weinig gemoderniseerd. Het is nog altijd een complex van houten gebouwen, voorzien van schietgaten, en waar in vroeger tijden de schildwachts heen en weer marcheerden.

Nog altijd lag er een kleine bezetting die op geregelde tijden werd afgelost. Het garnizoen bestond op dat tijdstip uit een half regiment Infanterie, onder bevel van kapitein Morton.

In de loop der jaren had het Fort zich ontwikkeld tot een klein stadje, maar nog altijd waren de meeste huizen van hout opgebouwd, omdat dit bouw-materiaal in die streken verreweg het goedkoopste was.

Fort Wrangel telde toen omstreeks tien à elfduizend inwoners, zonder het garnizoen daarbij te rekenen, dat was ondergebracht in de oude kazernegebouwen.

De omtrekken van het Fort werden steeds duidelijker, en omstreeks een uur in de namiddag gleed de slede erbinnen, ongehinderd thans, en zonder dat het nodig was, zoals vroeger, een der zware uitvalspoorten te openen.

Henderson hield Patterson nauwkeurig in het oog, want hij vertrouwde de schurk nog steeds niet, al was het vluchten hem dan ook onmogelijk gemaakt.

Men had hem zelfs reeds na een paar uren streng moeten verbieden, iemand van het drielal te naderen, want eenmaal had hij een bliksemsnelle poging gewaagd, de revolver van Brand uit de holster te trekken, nadat hij hem tersluiks terzijde was gekomen.

Er waren hier vrij wat meer mannen dan in de kleine nederzettingen, die langs de grote weg naar het noorden zijn gelegen, want daar hadden bijna alle mannelijke inwoners zich opgemaakt voor de lange, bezwaarlijke tocht naar de goudvelden.

Tot zijn geruststelling zag Raffles er vrij wat winkels, die goed voorzien schenen te zijn, en waar hij zijn voorraad opnieuw zou kunnen aanvullen, die geheel verloren was gegaan in het wak in de bevroren rivier.

Maar voor hij iets inkoocht, wilde hij zich eerst ontdoen van zijn gevangene, die hem maar tot last was.

Hij stuurde de slede dus dadelijk naar het huis van de fortcommandant, dat hem was aangewezen door een van de bewoners.

Kapitein Morton bleek een nog jonge man te zijn, die Raffles met enige verbazing ontving, Patterson eens opnam, en zonder iets te zeggen, luisterde naar het verhaal dat Raffles hem van zijn wedervaren deed.

Toen deze geheel was uitgesproken, zei kapitein Morton:

— Wij zullen voor dit heerschap wel zorgdragen, mijnheer. De politie moet de zaak maar verder uitzoeken. Ik verwacht de patrouille binnen acht dagen weer hier. Tot zolang zal de man onze gast zijn, al is het dan niet met zijn eigen wil.

Hij belde, een paar soldaten traden 't vertrek binnen, waarin hij Raffles had

ontvangen, hij zei een paar bevelende woorden, waarna Patterson werd weggeleid.

Raffles meende, dat hij hem bij die gelegenheid voor het laatst zou hebben gezien...

Toen de deur achter hem was dichtgevallen, wierp de kapitein zich achterover in zijn stoel, en zei opgeruimd:

— En nu moet gij mij eens zeggen, mijnheer, waarmede ik u verder van dienst kan zijn. Zijt gij voornemens hier te blijven?

— Neen kapitein, luidde het antwoord. Ik wil verder noordelijk trekken; mijn vrienden en ik waren hier gekomen om te jagen op een ander soort wild, dan dat hier zoëven door die deur is vertrokken.

— Denkt gij ver noordwaarts te gaan?

— Tot aan de Behringstraat, kapitein.

Kapitein Morton liet een zacht gefluit horen, en toen kreeg zijn gelaat eensklaps een andere uitdrukking en hij zei op levendige toon:

— Maar als dat zo is, mijnheer, dan zoudt gij misschien een grote dienst kunnen bewijzen, aan iemand, die op het ogenblik mijn gast is, en die eveneens naar het noorden wil gaan, ofschoon ik het hem ten sterkste heb afgeraden.

Raffles trok een bedenkelijk gezicht, eigenlijk was hij niet op gezelschap gesteld, van wie dan ook, al was hij meestal bereid zijn hulp te bieden aan degenen, die ze inriepen. Kapitein Morton scheen te begrijpen wat er in hem omging, want hij vervolgde, zich wat vooroverbuigend, en op een vertrouwelijke toon:

— Om u de waarheid te zeggen, mijnheer, ik zei dit juist tot u, omdat gij en uwe beide metgezellen mij mannen toeschijnen, die wel gesteld zouden zijn op een of ander avontuur. Laat ik hier dadelijk aan toevoegen dat mijn gast, naar ik voor mij persoonlijk stellig geloof, niet volkomen goed bij het hoofd is.

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op, en wilde iets zeggen, toen Morton op levendige toon voortging:

— O, stel u gerust, ik zou er natuurlijk niet aan denken, u het gezelschap

van een krankzinnige op te dringen. Zo erg is het, gelukkig, niet. Hij lijdt meer aan een idee-fixe, ik zal het u maar zeggen, en ik ben overtuigd, dat gij het even vreemd zult vinden als ikzelf. Welnu dan, die vreemde signeur is er van verzekerd dat er in het noorden mammoets te vinden zijn.

— Dat is volstrekt niet zo verwonderlijk, kapitein, zei Raffles kalm. Het is immers een uitgemaakte zaak, dat er in Canada, en juist in de noordelijke streken, die weinig bezocht worden, uitmuntend bewaarde geraamten van die voorwereldlijke olifanten zijn gevonden.

— Geraamten. Ja juist, dat ontkent ook niemand, hernam Morton, zich nog wat verder vooroverbuigend. Maar, professor Leduc zoekt niet naar geraamten, hij zoekt naar levende mammoets en hij verzekert dat hij ze zal vinden ook.

Het bleef een ogenblikje stil op die verbazende mededeling, en toen merkte Brand lachend op:

— Dan is er ook geen twijfel aan, kapitein, of uw gast is niet volkomen normaal.

— Dat is ook mijn mening, mijnheer, hernam Morton, maar dat zou ik hem niet durven zeggen, en zelfs niet aan zijn bevallige dochter, die hem vergezelt.

— Neemt hij op die tocht een vrouw mee? riep Brand in de grootste verwondering uit.

— Nauwelijks een vrouw, mijnheer. Ik geloof niet, dat zij al twintig jaar is, mademoiselle Margot.

Raffles, die een ogenblik in gedachten had gestaan, riep nu uit:

— Is het misschien professor Anatole Leduc? Lid van de Franse Academie van Wetenschappen, en Ere-correspondent van het Engels Instituut voor Natuurkundig Onderzoek?

— Ja, dezelfde.

— Ik heb zijn naam meermalen gelezen in de laatste tijd. Men acht hem een buitengewoon kundig man.

— Hij mag zo kundig zijn als hij wil, maar in dit opzicht is hij dan toch een beetje... hm... hoe moet ik het zeggen... een beetje getikt..., hernam Morton. Stel u voor; levende mammoets in Canada.

En niemand zou die reusachtige dieren nog hebben gezien. Het is immers te dwaas om er ook maar een ogenblik bij stil te staan.

— Wie weet, zei Raffles op wijsgerige toon. Ik kan u verzekeren dat mijn vrienden en ik op deze kleine aardbol reeds zaken hebben aanschouwd, die niemand voor mogelijk zou hebben gehouden. Niet alleen in het hartje van Afrika, maar ook in de ijzige, onherbergzame gebieden van Alaska. Het zou mij zeer aangenaam zijn met professor Leduc en zijn dappere dochter kennis te maken.

— Niets is gemakkelijker, mijnheer, riep kapitein Morton uit, terwijl hij opsprong. Zij bevinden zich als gasten in mijn woning. Wees zo goed mij te volgen, dan zal ik u aan de zonderlinge professor voorstellen.

Het viertal verliet het grote, goed verwarmde vertrek, volgde een brede gang, besteeg de trap naar de enige verdieping van het huis, en hier klopte de kapitein op een deur, waarop een heldere meisjesstem met een licht Frans accent uitriep:

— Binnen!

De kapitein opende de deur, liet de drie mannen binnentreden, en ging toen toe op een grote schrijftafel, waarachter een zeer klein mannetje, met een geweldig grote bril op de scherpe neus, die er bijna als het ware achter verzonk. Men zag niets anders van hem dan zijn smal, bijna geheel kaal hoofd, met de dicht bijeengeplaatste, levendige ogen, die hem het uiterlijk gaven van een vogel.

Een heel mooi jong meisje, met goudbruine ogen en kortgeknipt haar was een paar passen naar voren getreden, en keek de drie mannen nieuwsgierig en zonder enige verlegenheid aan.

— Professor Leduc, begon Morton met een glimlach. Ik kom u hier iemand brengen, die zeer gaarne kennis met u zou willen maken.

Anatole Leduc scheen het binnenkomen van het viertal ternauwernood te hebben opgemerkt, en bleef, een weinig ongeduldig grommend, als een hond die in zijn slaap gestoord wordt, haastig doorschrijven op een geweldig groot stuk papier, dat hij bedekte met kleine hanepootjes.

Toen trad Raffles een paar stappen naar voren, zodat hij kon neerzien op het vogelkopje, en zei afgemeten, rustig:

— Professor Leduc, kapitein Morton deelde mij mede, dat gij de levende mammoet wilt zoeken in het noorden. Ik bied u daarbij mijn hulp aan; gij kunt over mij en mijn beide makkers beschikken. En als de levende mammoet bestaat, dan zullen wij hem vinden.

Nu pas keek de professor op van zijn werk, hief zijn gelaat op, staarde Raffles een ogenblik doordringend aan, schoof zijn bril op zijn benig voorhoofd, wierp zich achterover in zijn leunstoel, en zei, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was:

— Ik neem uw aanbod aan, mijnheer. De mammoet bestaat, ik ben er zeker van, houdt u gereed om morgen op weg te gaan.

HOOFDSTUK II

OP WEG NAAR DE GEHEIMEN VAN HET NOORDEN

Het meisje was snel op Raffles toegetreden, met een kleur van opwindning op haar lief gezichtje, en zei nu zacht:

— Gij moet het mijn vader niet kwalijk nemen, mijnheer, hij is een beetje kort aangebonden, maar hij heeft een gouden hart; ik verzeker het u.

— Ik twijfel er geen ogenblik aan, mademoiselle, zei Raffles glimlachend, de vraag is maar, of gij ons gezelschap wilt aanvaarden.

— Ik verlang niets liever, mijnheer, antwoordde Margot Leduc. Wie aan ons door kapitein Morton geïntroduceerd

wordt, die is ons hartelijk welkom, want die moet zeker een betrouwbaar vriend en helper zijn. Herhaaldelijk hebben wij hulp gevraagd aan sterke mannen, maar zij allen weigerden kortaf, zodra ik het doel van onze tocht had genoemd, en dat moest toch. Wij moeten toch iemand hebben die de streek daarginds voortreffelijk kent, en ik durf het natuurlijk niet alleen met mijn vader te ondernemen.

— Dat is ook zeer begrijpelijk, miss, liet nu kapitein Morton zich weer horen. Als gij het land kende, verder noordwaarts, dan zoudt gij pas goed begrijpen wat u te wachten staat, zelfs in gezelschap van gidsen die de streek daarginds door en door kennen.

Toen trad Brand nader, en terwijl hij enige woorden met het meisje wisselde, nam Morton Raffles terzijde, en zei op fluisterende toon:

— Wat gij daar hebt aangeboden is heel mooi, mijnheer, maar gij gelooft toch zeker zelf niet in het bestaan van die reuzenbeesten?

— Ik erken, dat het op het eerste gezicht onzinnig lijkt, kapitein, en toch, onze aarde bergt nog geheimen, zo verwonderlijk, dat de beschrijving ervan boekdelen zou vullen. Gij gelooft natuurlijk niet aan de zeeslang?

De kapitein liet een kort lachje horen, en antwoordde hoofdschuddend:

— Aan zulk een onzin geloof ik zeker niet, mijnheer.

— Daar doet gij verkeerd aan, mijnheer, antwoordde Raffles bedaard. De zeeslang bestaat. Gij kijkt mij ook al zo verschrikt aan; gij denkt misschien wel: eerst had ik één gek, nu heb ik er twee in mijn huis. Ik kan niets anders doen dan verzoeken, mij op mijn woord te willen geloven: er bestaan ontzaglijke zeemonsters, huizende in de buurt van het Eiland Ceylon, op grote diepte, die maar hoogst zelden boven water komen, en dan nog alleen als de nood hen dwingt bijvoorbeeld na een hevige onderzees gevecht met een of andere vijand.

— Hebt gij ze gezien, mijnheer? vroeg kapitein Morton, Raffles strak aanzienste.

— Met eigen ogen, mijnheer, luidde het antwoord. En mijn beide vrienden daarginds ook. En zeg maar verder niets waarde heer kapitein. Ik zie wel aan uw gelaat, dat gij verheugd zijt ons morgen de hand ten afscheid te kunnen drukken. Ik neem het u volstrekt niet kwalijk; op de 50.000 mensen gelooft hoogstens één ons verhaal. Laten wij over iets anders spreken. Denkt gij dat wij al het nodige hier kunnen inslaan voor die bezwaarlijke tocht?

— Daar zal ik voor zorgen, mijnheer, luidde het antwoord. Als gij geen honden genoeg hebt, ik kan er u uitsteken de leveren. Levensmiddelen zijn hier in overvloed; gij kunt kopen wat gij nodig hebt. En ik wil niet dat gij denkt, met een buffel te doen te hebben; aanvaard mijn hand, ik wil geloven wat gij zoëven gezegd hebt.

— Dan hoop ik slechts, dat gij het niet alleen uit hoffelijkheid gelooft, kapitein, zei Raffles droogjes. En nu moet gij mij veroorloven eens met mijn vriend de professor te gaan spreken, die ons al helemaal vergeten schijnt te zijn.

Inderdaad zat de hooggeleerde Fransman alweer te schrijven, alsof zijn leven er van afhing, en er niemand anders in het vertrek aanwezig was.

Morton keek glimlachend even naar het kleine mannetje, en zei toen:

— Ik reken er natuurlijk op, dat gij bij de lunch mijn gast zult zijn, gij en uw metgezellen. Wellicht kunt gij dan ook alles het beste bepraten.

— Dat is een voortreffelijk denkbeeld, kapitein en wij nemen het zeer gaarne aan, antwoordde Raffles.

Raffles kwam thans naast de oude professor te zitten, en opende onmiddellijk het vuur, met de vraag:

— Mag men weten, professor, hoe gij het eerst op de gedachte zijt gekomen, dat er ergens op onze aardbol nog mammoets in leven zouden zijn?

Het mannetje wendde zijn scherp gelaat met een ruk naar Raffles, keek hem een ogenblik doordringend aan, en vroeg toen:

— Zijt gij wetenschappelijk ontwikkeld, mijnheer?

— Ik vlei mij althans, dat gij niet tegen een domoor zult spreken, professor, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb de Universiteit van Cambridge bezocht, ik heb de doctorsgraad behaald, en ik heb steeds zeer veel belang gesteld in wetenschappelijk onderzoek op allerlei gebied.

— Maar gij zijt geen specialist, mijnheer? vroeg de professor op een toon van de diepste verachting.

— Ik erken professor, dat mijn wetenschappelijke ontwikkeling van meer algemene aard is, antwoordde Raffles geamuseerd door de driftige toon en de snelle bewegingen van de kleine geleerde.

— Weet gij althans wie Plinius was? vroeg deze.

De professor had de vraag gesteld op de toon van een examinerend dorps-schoolmeester, en Raffles antwoordde als een goed leerling:

— Plinius was een Romeins natuuronderzoeker, tevens een ontdekkingsreiziger, die leefde omstreeks 50 na Chr. en die beschouwd wordt als een der kundigste natuurbeschrijvers van de oudheid professor. Hij vergezelde de Romeinse legioenen naar alle punten van de aardbodem, waar het machtige Romeinse rijk vaste voet verkreeg, dat wil zeggen in Frankrijk, in de Nederlanden, in Engeland, in Afrika en Spanje; hij bestudeerde de zeden van de inwoners, de bodemgesteldheid, de fauna en de flora, en hij heeft daarover boeken geschreven, die zelfs nu nog tot leidraad strekken aan onze moderne geleerden.

— Heel goed, zei professor Leduc, driftig knikkend. Welnu mijnheer, Plinius heeft ook over de mammoets geschreven. Is u dat bekend?

— Het is mij bekend, professor. Ik moet er echter dadelijk aan toevoegen, dat ik niet wist, dat hij over de aanwezigheid van levende, voorwereldlijke olifanten in Alaska heeft geschreven.

— Dat deed hij ook niet, mijnheer, riep Leduc op heftige toon uit, alsof hij aanstonds ruzie zou gaan maken met Raffles. Niemand zegt dat hij dat deed. Hij verzekert echter, en ik ben overtuigd dat hij gelijk had, dat in het dic-

ceen overblijfselen zijn gevonden van mammoets, die van een veel recenter datum moesten zijn dan alle vorige vondsten. Welnu, na Plinius zijn er op verscheidene gedeelten van de aardbodem fossiele overblijfselen gevonden van die reuzenolifant, maar zij allen hadden een zeer hoge ouderdom en niemand mag en kan er aan twifelen, hebt u mij goed begrepen? Niemand mag en kan er aan twifelen, of die overblijfselen zijn afkomstig uit het tertiaire tijdperk.

— Volgens mij staat het vast, mijnheer, dat de mammoet hier en daar, op enkele plaatsen, vijfduizend jaren geleden nog leefde. Welnu, wat vijfduizend jaren geleden bestond, dat kan nu nog niet volkomen uitgestorven zijn. Er kunnen zich plekken voordoen, waar de omstandigheden gunstig zijn geweest voor het voortbestaan dier reusachtige wezens, die overal elders wel moesten uitsterven, daar de omstandigheden hun voortbestaan niet gedoogden. Hebt u wel eens gehoord van Survival of the fittest?

— Ik heb de werken van Darwin gelezen, professor, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan zult u begrijpen wat ik bedoel. Wat geschikt is, blijft bestaan; de meest geschikte overleeft, en de mammoet werd ongeschikt. Maar in het barre noorden, in de streken van Alaska, waar de mens nog slechts enkele malen de voet zette, daar kan dit reusachtige dier gelegenheid hebben gevonden, zich een bestaan te verschaffen.

— Maar neem mij niet kwalijk, professor, niemand heeft ze er ooit gezien, riep nu kapitein Morton.

De professor wierp zijn gastheer een bestraffende blik toe, en riep toen heftig:

— Niemand heeft ze gezien? Wat beduidt dat? Hebt u ooit een kuiken binnenin een ei gezien? En wilt u soms ontkennen dat het bestaat?

— Ik moet het bekennen, professor... antwoordde kapitein Morton lachend.

— Er valt niets te lachen, kapitein, bromde de professor, met een nijdige ruk aan zijn bril. Als men de mammoet niet gezien heeft, dan kwam dat een-

voudig, doordat zij hun holen zelden verlaten.

Woedend prikte professor Anatole Leduc in zijn biefstuk, en begon er met zijn mes in te kerven, als om zijn toorn te luchten.

Raffles kalmeerde hem echter dadelijk met de woorden:

— Als die reusachtige holen er zijn, professor, dan zullen wij ze weten te vinden.

— Gij wilt ons dus werkelijk vergezellen, mijnheer? vroeg Margot, die niet zonder een trekje van angst en verlegenheid op haar mooi gezichtje, dit gesprek had gevolgd.

— Ik heb het beloofd, mademoiselle, en ik denk deze belofte ook te houden, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Weet gij dat onze tocht veel gevaren kan opleveren? ging het meisje voort.

— Ik weet dat deze exploratiereis dat zonder de minste twijfel zal doen, mademoiselle, antwoordde Raffles. Als ik mij niet vergis is uw vader voornemens niet de gewone route te volgen, maar oostelijker te reizen en waarschijnlijk wil hij daarbij de oevers volgen van de Mackenzie, de grootste rivier in deze streek, en die uitmondt in de IJzee.

— Ja, zo is het inderdaad, mijnheer. Hoe heet gij eigenlijk, wees er niet boos om, ik geloof niet dat ik uw naam goed verstaan heb.

— Mijn naam is in het geheel niet genoemd, juffrouw Leduc, antwoordde Raffles glimlachend. Noem mij maar Palmhurst, Lord Palmhurst. Dit is mijn vriend Brunt, en die reusachtige man, die zo weinig zegt, dat is onze trouwe chauffeur, James Henderson. Als gij hem zo noemt, zal hij wel tevreden zijn. Hoever dacht uw vader de loop van de Mackenzie te volgen?

— Tot een tiental mijlen ten zuiden van de Gravel, naar gij natuurlijk zult weten, een zijrivier van de Mackenzie. Er moet zich daar, omstreeks 80 mijlen ten westen van de grote rivier, een klein meer bevinden, dat met de Mackenzie in verbinding staat door een zijriviertje, dat echter nog nooit onderzocht is.

Raffles kende ook de grote gevaren,

aan zulk een tocht verbonden.

Hij keek eens naar het kleine profesoortje, en vroeg zich af, of die tengere, oude man, de geweldige vermoedenissen zou kunnen doorstaan, waarmede die tocht, die zeker wel minstens drie weken zou duren, gepaard zou gaan. Maar als hij lette op de scherpe blik van de grijze ogen, de energieke, bijna koppige uitdrukking van het gelaat, dan geloofde hij wel dat Anatole Leduc in staat zou zijn, al die ontberingen te verdragen.

Wat het meisje aangaat, Margot was ongetwijfeld mooi, maar zij geleek althans in dit opzicht op haar vader; ook haar blik verried een grote mate van wilskracht. Hoe ware het ook anders mogelijk, waar zij erin had toegestemd, de oude professor te vergezellen op een tocht, die thans gevaarlijker zou zijn dan ooit, nu van heinde en verre de goudzoekers kwamen aanzetten, om naar het noorden te trekken.

Wat de mammoets aangaat, ofschoon Raffles verklaard had, dat hun bestaan niet volstrekt tot de onmogelijkheden behoorde, zo kon hij in zijn binnenste toch niet aannemen, dat dit inderdaad het geval zou zijn. Maar toch, zelfs de geringste kans om iets wonderbaarlijks te zien, wilde hij zich niet laten ontgaan. De professor geloofde aan de aanwezigheid van die monsterachtige dieren, even zeker als aan de bolvorm van de aarde; welnu, dan zou hij hem in staat stellen, dat geloof aan de werkelijkheid te toetsen.

Avontuurlijk zou het zeker genoeg zijn, en het was nu juist een kolfje naar de hand van de Grote Onbekende.

Professor Leduc, die een korte tijd zwijgend had voortgegeten, hief plotseling het hoofd op en begon nu het gezelschap te onthalen op een zeer geleerde verhandeling, waarin sprake was van krijtformaties, dioceen, plioceen, tertiaire lagen, bazaltgroeven, de leer van Darwin, en andere dingen, die de arme Henderson als puur Grieks in de oren klonken, en zelfs Brand nu en dan naar zijn hoofd deden grijpen.

Het verwonderlijke was, dat Margot dit alles volkomen onder de knie scheen

te hebben, want zij maakte nu en dan een korte opmerking, die van een grondige studie van het moeilijke onderwerp getuigde.

Het bleek nu dat zij te Parijs, zelf een uitgebreide en kostbare verzameling van fossielen en zeldzame gesteenten bezat, en die nog voortdurend uitbreidde. Zelfs had zij reeds twee malen voor de Parijse Vrouwenclub een lezing gehouden over het onderwerp: Ethische begrippen bij de Holbewoners, en de mededeling daarvan bezorgde Brand kippenvel, als hij een blik wierp op dat zachte, en toch nu en dan zo energieke gezichtje met de ronding der tedere wangen, het blanke voorhoofd en de mooie, zielvolle ogen. Wat de lunch zelf betreft, professor Leduc, die tegelijkertijd scheen te kunnen eten en praten, gaf er als het ware het tempo van aan, en het was een zeer snel tempo.

Wat de drie mannen hier kwamen doen, wie zij eigenlijk waren, het scheen de professor al bitter weinig te kunnen schelen. Brand had hem het verhaal gedaan van hun wedervaren, maar de oude geleerde was hem telkens in de rede gevallen, en ten slotte had Brand de poging opgegeven. Het was duidelijk, dat er voor Leduc maar één onderwerp ter wereld bestond, en dat was zijn geliefkoosde leer van het voortbestaan der mammoets in ontzaglijke rotsholen van Noord Canada.

Leduc had natuurlijk aanstonds begrepen, dat die Lord Palmhurst iemand was, met wie hij, evengoed als met zijn dochter, kon spreken over de dingen die hem interesseerden, en daarom nam hij hem dadelijk na de lunch mede naar zijn werkkamer. Morton had het tweetal glimlachend nagekeken, toen zij in gezelschap van Margot vertrokken, en wendde zich toen tot Brand met de vraag:

— Hoe vindt u hem, mijnheer Brunt?

— Het is een zonderling, maar waarschijnlijk een heel geleerd man, antwoordde Brand.

— Gelooft u zelf iets van die mammoet?

— Geen woord, antwoordde de jongeman, zonder zich ook maar een ogenblik

te bedenken.

— Dat dacht ik wel. Ikzelf geloof er geen sikkepit van. Ik denk, dat mijnheer Leduc ze een beetje ziet vliegen. Intussen schijnt uw vriend wel degelijk de mening te zijn toegedaan, dat hij de lieve diertjes daar zal vinden.

— Waaruit leidt gij dat af?

— Wel alleen reeds uit de omstandigheid, dat hij de oude heer vergezellen wil naar die onherbergzame streken.

— O, dat doet hij louter uit zucht naar avonturen, repliceerde Brand. Wij hadden willen gaan jagen, misschien zullen wij het ook nog wel doen, maar dit is voor hem minstens evengoed als een jacht.

Morton schudde het hoofd en zei met iets van afkeuring in zijn stem:

— Ik heb het hem herhaaldelijk aangeraden, maar hij wil niet naar goede raad horen. Maar toch zult gij op die tocht van drie weken, slechts één plaats van enige betekenis passeren, en dat is Fort Liard. Laat ik u zeggen, dat het twee weken reizens hier vandaan ligt, aan de samenvloeiing der Liardrivier en Black River, ook al een van die stromen, die met stippellijntjes op de kaart staan aangegeven, ten bewijze, dat de loop nog in het geheel niet onderzocht is.

Brand haalde slechts de schouders op en hernam:

— Ikzelf zou van hier veel liever regelrecht noordwaarts zijn gegaan, kapitein, maar als gij mijn vriend evengoed kende als ik hem ken, dan zoudt gij begrijpen dat dat verlangen geen gewicht in de schaal legt.

Hiermede was het gesprek beëindigd.

Men begaf zich die avond zeer vroeg ter ruste. Raffles en zijn metgezellen sliepen als gasten in het ruime woonhuis van de kapitein. Hij bleek in alles een gul gastheer te zijn.

Maar vroeg in de loop van de ochtend moest hij zijn drie nieuwe gasten met een zeer onaangename tijding begroeten, in de afgelopen nacht was Jef Patterson er, ongetwijfeld met de hulp van medeplichtigen buiten de gevangenis, in geslaagd om uit dat houten gebouw te ontsnappen.

HOOFDSTUK III

OP WEG

Men had nog een uur de tijd voor het vertrek, en Raffles ging aanstonds, half en half als belangstellend vakman, de toestand van de gevangenis eens opnemen. Nauwelijks had hij dat wrakke gebouwtje gezien, dat slechts gedeeltelijk een verdieping had, of hij begreep, dat het een slim en stoutmoedig man niet zo moeilijk moest vallen daaruit te vluchten, vooral wanneer hij kon staat maken op de hulp van medeplichtigen buiten de gevangenis.

Wie waren die medeplichtigen geweest?

Daaromtrent tastte men niet lang in het duister, want tegelijk met Patterson was de halfbloed verdwenen, en nog een vier of vijf verdachte gedetineerden, die juist twee dagen tevoren in Fort Wrangel waren aangekomen.

Ergers was, dat die halfbloed, Jean Lebeau was zijn naam, dezelfde man was, die aan tafel had bediend, zwiingend en onhoorbaar, zonder dat iemand acht op hem had geslagen, en dat hij ongetwijfeld het gehele gesprek had kunnen volgen, wist, waarheen de drie mannen zich zouden begeven, en dit nieuws natuurlijk aan Patterson zou hebben medege-deeld, klaarlijkkelijk een oude vriend van hem.

Het was dus wel een noodlottige samenloop van omstandigheden, dat Raffles zijn gevangene juist hierheen had moeten brengen, maar daar was nu eenmaal niets meer aan te doen, en men moest de zaken wel nemen zoals zij waren.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat kapitein Morton, woedend over die ontsnapping, aanstonds bevel had gegeven, het spoor van de vluchtelingen te volgen, maar het was alsof de natuur zelve Patterson de hand boven het hoofd hield. Hij had een voorsprong van wel drie uren, al die tijd was het prach-

tig weer geweest, al vroer het dan ook 25 graden, maar juist op het tijdstip dat de ontvluchting bemerkte werd, was het beginnen te sneeuwen, met een hevigheid die weinig goeds voorspelde, en die sneeuwval belette niet alleen het vertrek van professor Leduc, die bijna een beroerte kreeg van kwaadheid, maar hij wiste ook het spoor van de vluchtelingen uit, en maakte het daarenboven zo goed als onmogelijk, hen over de onherbergzame vlakten te volgen, zelfs al had men enig spoor kunnen vinden.

Het sneeuwde om zes uur 's ochtends, het sneeuwde om acht, en het sneeuwde ook nog om twaalf uur.

Toen pas braken de wolken, het sneeuwen hield op, de zon kwam weer door, en onmiddellijk drong de zenuwachtige geleerde erop aan, het vertrek thans niet langer uit te stellen.

Raffles, die zijn mannetje reeds leerde kennen, had aanstonds begrepen, dat die hele ontvluchting de brave geleerde ijskoud liet, en dat hij zelfs niet begreep, wat die ontsnapte boef wel te maken kon hebben met de man, die zich vrijwillig had aangeboden om hem tot gids en beschermer te strekken.

Elén ding hield Leduc slechts bezig: zo spoedig mogelijk de plek te bereiken, waarvan hij in zijn kleine woning te Parijs voortdurend had gedroomd.

Men lunchte nog eens uitgebreid, kapitein Morton nam afscheid van de mannen, die hem zoveel te danken hadden, Raffles liet zijn tong klappen, en de twaalf sterke sledehonden trokken aan.

Het halve garnizoen was uitgelopen om dat vreemdsoortige troepje te zien vertrekken, want het doel van de reis had in zulk een kleine plaats onmogelijk een geheim kunnen blijven.

Zijn hooggeleerde zat bovenop de slede, en maakte daar een vrij zonderlinge vertoning in zijn zware pels, zijn bont-

muts, die over zijn oren was getrokken, zijn geweldige, scherpe neus als van een havik.

Hij praatte onophoudelijk voor zich heen, en nam volstrekt geen notitie van zijn omgeving. Nu en dan richtte hij een vraag tot Margot, die op sneeuwschoenen naast de slede ging.

Het meisje was gekleed in een wijde broek, met bont gevoerd, hoge laarzen van vetleder, een knierok, eveneens met bont afgezet, en over haar bovenkleden een dikke blouse van flanel, een vest van otterhuiden, nog een tamelijk lange pels van schapenvacht. Een bontmuts dekte haar hoofd. Dat waren zeker heel wat kleren, en het was nog maar juist genoeg om geen last te hebben van de bittere koude, die des te voelbaarder was geworden, nu de wind was gedraaid en heftiger was komen opsteken.

Nu en dan joeg die wind de pas gevallen poedersneeuw in dichte wolken op, en dan kon men nauwelijks enkele meters voor zich uit zien.

Nauwelijks hadden zij het fort achter zich gelaten, of de goedhartige Henderson, al zijn beetje kennis van het Frans bijeen grabbelend, kwam even naast de slede lopen en vroeg:

— Hebt u het niet koud, mijnheer?

Professor Leduc wierp de reus een stekelige blik toe en antwoordde vrij vinnig:

— Ik heb het niet koud, jongmens, ik heb alleen maar de behoefte, zo spoedig mogelijk de Mackenzie te bereiken. Bekommer je niet om mij; ik let niet op warmte of op koude.

— Uw vader is een Spartaan, mademoiselle, fluisterde Brand, die vraag en antwoord verstaan had.

— In zekere zin is hij dat ook, mijnheer, antwoordde het meisje met een blik vol liefde op het kleine, spichtige mannetje.

Raffles trok voort met de zon als enige leidster.

Zij stond voortdurend zeer laag boven de horizon, en zou iedere dag steeds wat korter verschijnen, totdat zij voor goed zou verdwijnen op deze hoogte ongeveer twee maanden van het jaar.

Die eerste dag trok men zonder ophouden omstreeks vijf uren voort, en toen pas werd er voor de eerste maal rust gehouden aan de voet van een rots, die bijna volkomen verdween onder de dikke laag sneeuw, die haar bedekte.

Er was onderweg niet veel gesproken, al deed Brand nog zo zijn best opgewekt te zijn, want de drie mannen waren in onrust omtrent de ontvluchte schurk, die zij hier veilig opgeborgen gehoopt hadden achter te laten. Dat hij iets in zijn schild voerde, het kon helaas niet worden betwijfeld. Hij wist dat Raffles veel geld bij zich had, de rijke Brit was bovendien zijn doodsvijand, hij had een bloedige rekening met hem te vereffenen en Raffles had er een voor gevoel van, dat hij zich vergist had, toen hij tot Patterson de woorden had gesproken:

— Ik zal je nu wel voor de laatste maal hebben gezien.

Hij zette nu echter die gedachten met alle geweld van zich af.

De zon was verdwenen, maar donker was het niet, en volkomen donker zou het ook niet worden, ten eerste door het licht van de maan, ten tweede door de sneeuw op de vlakke, en dan door de omstandigheid, dat de zon niet ver achter de kim zou wegzinken.

De driepoot werd opgezet, de soepketel werd te voorschijn gehaald, er werd wat dor hout gesprokkeld in het dichtstbijzijnde bosje en het duurde niet lang, of een geurige reuk prikkelde ieders neusgaten.

Raffles en Brand hadden de beide tenten opgezet, waarvan er een bestemd zou zijn voor vader en dochter.

Als zij soms enige illusie mochten hebben gehad, dat professor Leduc hun de behulpzame hand zou bieden, dan zouden zij die wel spoedig hebben laten varen, want zijn Hooggeleerde maakte aantekeningen, al ging het dan niet erg gemakkelijk met zijn dikke wanten aan.

Daarentegen maakte Margot zich zeer verdienstelijk bij het bereiden van het avondmaal, en het inrichten van de beide tenten. Het bleek een dapper, onvermoeibaar, en opgewekt meisje te zijn, die Margot.

Maar even na het voederen van de honden gebeurde er iets, wat wellicht ernstige gevolgen had kunnen hebben, juist nu het geschiedde aan het begin van de bezwaarlijke reis.

Voor iemand erop verdacht was, voor Henderson met zijn zweep tussenbeide had kunnen komen, waren twee van de grootste en sterkste honden elkaar naar de keel gevlogen.

Wie ooit zulk een gevecht tussen sledehonden heeft bijgewoond, weet dat zij onveranderlijk eindigen met de dood van een der vechtersbazen, soms met het einde van beiden, en dat men zelfs geen poging behoeft te ondernemen, tussenbeide te komen.

Wie het doet, stelt zich aan levensgevaar bloot, want er heerst bij die tweegevechten een eeuwenoud gebruik, waaraan alle sledehonden zich trouw houden, en die daarop geen inbreuk dulden. Zodra twee honden willen gaan vechten, vormen de anderen een gesloten cirkel om de vechtenden, en wee degene, die die kring zou willen doorbreken, om de vechtenden te scheiden; alle honden zouden zich tegelijkertijd op hem werpen, beziel door een blinde bloeddorst om hem in stukken te rijten.

Meestal zijn de sledevoerders er bijtijds bij, om de ruziemakers uit elkaar te ranselen, maar dat was nu niet het geval geweest.

Het was 'n indrukwekkend en het was tegelijkertijd een verschrikkelijk gezicht.

De tien honden zaten allen recht op, met de voorpoten stijf gestrekt, de ogen gloeiend, en de koppen opgeheven naar de hemel, terwijl zij een kort geblaf lieten horen, dat verwonderlijk veel geelk op het hullen van de wolf.

Zij die aan het vechten waren geslagen, waren een grote, grijze hond, met ruig haar en een kleinere, geelwit, ouder maar ook meer ervaren in de strijd. Zij hadden elkander na de eerste uitval bijna onmiddellijk losgelaten en stonden nu tegenover elkaar met laag gebogen koppen, de ogen met bloed belopen en de bovenlippen ver omhoog getrokken van de scherpe, blinkende slaganden.

Nu en dan deed de grijze hond een

schijnaanval, maar dan draaide de andere onmiddellijk hem zijn schouder toe, en beet intussen van terzijde naar de keel van zijn tegenstander.

De drie mannen en het meisje keken met strakke gezichten toe, wel wetende, dat het thans te laat was om tussenbeide te komen.

Plotseling, sneller dan de gedachte, schoot de witte hond uit en beet fel naar de keel van de grijze, die hem maar ten halve kon ontwijken, en het volgende ogenblik had diens vijand zich in zijn hals vastgebeten. Deze trachtte het dier af te schudden, wentelde zich terzijde, en poogde over zijn kop heen te buitelen, om zich van die dodelijke tanden te kunnen bevrijden, en zich met zijn volle gewicht, op zijn doodsvijand te kunnen laten vallen.

En het gelukte hem. De hond die gebeten had verloor het evenwicht, zijn greep werd lossen, en om zijn nek heen sloten dadelijk de kaken van de ander, als de bekken van een nijptang, op elkaar. Het geluid was ver in het rond hoorbaar, en de honden in de kring begonnen zacht te grommen. Zij begrepen dat dit het einde was. De slagader van de witte hond was doorgebeten en het nu slappe lichaam viel op de grond. Maar ook de grijze hond was verschrikkelijk gebeten en het bloed vloeide hem bij stromen uit de opengereten schouder en hals. Als stalen messen hadden de tanden van de tegenstander in zijn vlees gewoeld. En toch, als op een afgesproken sein, stortte de hele troep zich op de beide ongelukkige makkers, en ontrokken elkander de bloederige lappen.

De drie mannen wendden zich zwijgend af. Zij wisten wel dat de honden, na zich te hebben verzadigd aan het bloed hunner makkers, weer rustig zouden worden en gehoorzamen.

Professor Leduc had een paar malen woedend geschreeuwd, dat men: een einde moest maken aan die walgelijke vertoning, maar niemand had zelfs de moeite genomen hem te antwoorden.

Na een half uur lagen de trekhonden rustig bijeen, alsof er niets gebeurd was, zo goed als geheel onder de sneeuw be-

dolven, waarin zij zich hadden ingegraven.

Margot kon slechts met moeite haar tranen terug dringen, toen zij het ellendig overschot zag van de honden, die zo trouw hun plicht hadden gedaan tot op dat noodlottig tijdstip van de twist, dadelijk na de maaltijd nam zij met een handdruk afscheid van de mannen, en trok zich in haar tent terug.

Professor Leduc volgde spoedig haar voorbeeld.

Maar de drie mannen sliepen nog niet. Zij spraken zacht met elkander en besloten dat zij allen om beurten zouden waken. Misschien zou dat niet nodig geweest zijn, als slechts die schurk van een Patterson niet ontsnapt was, en nu, de hemel mocht weten waar, over de vlakten dwaalde, belust op wraak, en begerig naar het geld van zijn vijand.

Die nacht gebeurde er echter niets.

Het was ook wel begrijpelijk, dat Patterson allereerst een zo groot mogelijke afstand wilde stellen tussen zichzelf en het Fort, waaruit hij op zulk een fortuinlijke wijze ontsnapt was.

Hoe verder oostwaarts, hoe eenzamer de vlakte, en hoe meer kans hij zou hebben, ongestraft zijn boos opzet ten uitvoer te leggen.

Met die gedachte sliep Raffles in, na als eerste man de wacht te hebben gehouden.

Hij had die uren geluisterd naar de geruchten van de vlakte, het verre huilen van een eenzame wolf, het doffe gedreun van een lawine, die van de bergen stortte, en het kraken van het ijs in de rivier, op een kilometer afstand, en verder naar het snurken van professor Leduc, die zich van ijs, sneeuw, lawines, en loerende bandieten geen sikkepit scheen aan te trekken.

HOOFDSTUK IV

SPOREN IN DE SNEEUW

Tien dagen waren verlopen, sedert het vertrek uit Fort Wrangel. De dagen hadden zich aaneengeregen zonder dat er zich iets merkwaardigs had voorgedaan. De reizigers waren over de bevroren Sukine getrokken en hadden vervolgens hun tocht voortgezet, en nu naderden zij de boorden van de Turnagain, die haar bronnen heeft op de toppen van de Schapenberg, die daar ter plaatse 6.100 meter hoog zijn.

Ten einde een overtrekken van die hoge bergen te vermijden, was Raffles wel genoodzaakt geweest, een weinig zuidelijker te houden, om door een der passen te gaan, die zich een weg baant door de uitlopers van het gebergte.

Brand, de beste schutter van het troepje, had een paar keren een sneeuwhoen, een haas, of een klein hert ge-

schoten, en men had dus de voorraad levensmiddelen slechts zelden behoeven aan te spreken.

Margot had zich een moedig meisje getoond, ofschoon het duidelijk was, dat de vermoelenissen zich reeds begonnen te doen gelden, en alleen de professor zag er nog juist zo uit als hij vertrokken was.

Men had altijd in de tenten overnacht, soms aan de zoom van een bos, dan weer in de luwte van een rots, en telkenmale hadden de drie mannen om beurten gewaakt. Margot was er ten slotte achter gekomen, en had met kracht aangedrongen, om eveneens een waakbeurt waar te nemen, maar Raffles had met een rustige stem geweigerd, en verklaard dat dit geen vrouwenwerk was.

Het was op de ochtend van deze zelfde dag geweest, dat hij haar eindelijk verklaard had, waarom hij die voorzorgsmaatregelen wel moest nemen.

Het meisje had aandachtig naar hem geluisterd, en toen hij zweeg, gevraagd:

— Die man moet u dan wel fel haten?

— Dat doet hij, juffrouw Margot. Het is een schurk, die voor niets terugdeinst, en ik weet eigenlijk niet of ik niet beter had gedaan, u toe te vertrouwen aan de hoede van mensen, die zich wat minder in de aandacht mochten verheugen van die schavuit en zijn trawanten.

— Wij hadden niemand kunnen vinden, lord Palmhurst, en wij zijn blij, heel blij met uw hulp, had het meisje op eenvoudige toon geantwoord, terwijl zij Raffles de hand drukte.

Gedurende al die tijd was het weer bijzonder fraai geweest, en de koude was wegens de windstilte vrij goed te verdragen.

Raffles hoopte nog diezelfde dag de uitlopers van het Schapengebergte te bereiken, om er zijn kamp op te slaan.

De zon zonk reeds om twee uur in de namiddag achter de kim weg, als een gloeiende, overgrote schijf, en alles voorspelde ook voor de volgende dag goed weer.

Juist op dat ogenblik slaakte Brand, die een weinig vooraan ging op zijn sneeuwschoenen, een lichte kreet, keerde onmiddellijk op zijn schreden terug, en hief de hand op.

Raffles liet een kort bevel horen, en de sledehonden stonden stil. Raffles had reeds de prikkel van de slede omlaag gedrukt, en vroeg nu:

— Wat is er?

— Een spoor, antwoordde Brand kortaf.

Zonder iets te zeggen, deed Raffles een twintigtal stappen naar voren en keek naar de sneeuw. Eén enkele blik was voor zulk een ervaren woudloper als hij, voldoende om er zich van te overtuigen, dat Brand goed gezien had. Niet alleen waren hier de overblijfselen te ontdekken van een kamp: verkoolde boomtronken, een leeg blikje, waarin gecondenseerde melk was geweest, en nog enkele andere voorwerpen, die reeds half

onder de sneeuw bedolven waren. Op deze plek had het dus klaarblijkelijk gesneeuwd, ofschoon de hemel nu weer helder was. En verderop bevonden zich grote gaten in de sneeuw, waar de honden gerust hadden, en hier begon ook een duidelijk zichtbaar spoor van een slede in de sneeuw, dat zich in ijle verte verloor, en dat een noord oostelijke richting volgde.

Raffles keek een ogenblik peinzend naar dat spoor, aan sombere gedachten ten prooi voor een ogenblik, toen hij een zachte hand op zijn schouder voelde, en de stem van Margot hoorde die vroeg:

— Is er iets dat u hindert, mylord? Wat betekent dat spoor?

— Niets anders, dan dat die schurken ons nog altijd voor zijn, antwoordde Raffles zacht. Het is mij onbegrijpelijk, wat dit eigenlijk te beduiden heeft. De streek is hier bijna geheel verlaten, men kan honderden mijlen gaan, zonder een sterveling te ontmoeten, waarop wacht die Patterson nu eigenlijk om zijn wraakplannen ten uitvoer te brengen?

— Daar heb ik ook al eens over gedacht, mylord, zei het jongemeisje nadenkend. Maar misschien vinden zij hier de streek nog niet eenzaam genoeg, en vrezen zij de politie. Of zou het kunnen zijn...

Het meisje hield eensklaps op, en haar ogen begonnen te schitteren, toen zij opgewonden vervolgde:

— Wacht eens. Daar valt mij iets in. Die onbetrouwbare halfbloed, die met de ontvluchte verdwenen is, en die bij kapitein Morton aan tafel bediende, kan wel eens vroeger ook geluisterd hebben, en ik herinner mij zeer goed, hoe mijn vader herhaalde malen verzekerd heeft, als iets waaraan hij niet twijfelde, dat er tussen de Gravel en de Dahadinni, dat is het nog ondoorzochte riviertje, dat het einddoel is van onze tocht, niet alleen ontzaglijke hollen te vinden moeten zijn, maar dat de bodem daar ook aanzienlijke hoeveelheden goud moet bevatten.

— Dat acht ik zeer onzeker, made-moiselle, om niet te zeggen ondenkbaar, antwoordde Raffles hoofdschuddend.

— Het is ook best mogelijk dat vader zich in dat opzicht vergist, maar wat weet zo'n halfbloed daarvan? Die gaat alleen te rade met wat hij heeft gehoord uit de mond van een beroemd geleerde.

— Daarin hebt gij gelijk, juffrouw Margot. Dat zou zeer veel verklaren. Want dan zouden Jean de halfbloed en Patterson twee vliegen in een klap kunnen slaan, en hebben zij er alle belang bij, te trachten enige dagen voor ons die plek te bereiken. Nu, wij zullen ons wat meer haasten, dat is alles. Ik hoop dat wij in Fort Liard nog een paar verse honden kunnen kopen. In ieder geval is deze plek gunstig om ons kamp op te slaan. De lage heuvelreeks houdt de wind tegen, en men kan ons hier onmogelijk onverhoeds overvallen.

In deschemering die reeds gevallen was, begonnen de reizigers haastig het kamp in orde te maken, soep en vlees werden gekookt, zij aten en professor Leduc begon over zijn dierbare mammoets te praten.

Ieder had op die lange tocht zijn eigen gedachten, het spoor bleef goed zichtbaar in de sneeuw, ten bewijze dat het niet al te hard meer vroor, dat er geen sneeuw meer viel, en dat Patterson en consoorten hoogstens een halve dag reizen voor hen uit konden zijn, totdat zij Fort Liard bereikten.

Ook daar genoten zij een zeer vriendelijke ontvangst, en zij zouden er zeker wel een week de gast hebben kunnen zijn van de hupse commandant, als de professor niet zulk een onbedwingbaar ongeduld aan de dag had gelegd, vooral nu het tot hem was doorgedrongen, dat anderen voor hem uittrokken naar die geheimzinnige plek in het gebergte, waarvan hij sedert vele jaren droomde.

Of men hem poogde uit te leggen, dat het hun voorgangers natuurlijk niet om de mammoets maar om het goud te doen was, die opvatting drong niet tot hem door. Zoiets was hem volkomen onverklaarbaar.

Neen, die schelmen wilden hem voor zijn, die gewetenloze rekels wilden hem zijn mammoets ontroven, en er mee in

Europa verschijnen, en hem zo de roem afsnoepen, die hij zich gedroomd had.

Henderson, die de uitbarsting hoorde, bromde half voor zich heen, half tot Brand, die er hoofdschuddend bijstond:

— Ik zie dat kleine magere mannetje al langs de boulevards van Parijs lopen met twee mammoets aan een touwtje achter zich aan. Opsluiten, mijnheer Brand, opsluiten en dat zo gauw mogelijk, voor hij gevaarlijk voor zijn omgeving wordt.

Maar ook Raffles wilde spoedig verder gaan, want bij navraag was het hem gebleken, dat er reeds vroeg in de ochtend van de vorige dag een troep van zes mannen met een tamelijk ongunstig uiterlijk, waarbij zich een halfbloed bevond, door Fort Liard was getrokken. Zij hadden een slede bij zich met een goed span honden, die nog niet al te vermoeid leken te zijn. Zij hadden er nog twee bijgekocht, en veel goeds was er nu niet meer te krijgen.

Zij hadden dus een voorsprong van anderhalve dag, en het was zaak, niet al te veel tijd verloren te laten gaan.

Daar echter een korte rust in een behoorlijk bed volstrekt noodzakelijk was voor de mensen, en de dieren ook eens moesten uitblazen, zo nam Raffles het besluit, de rest van de dag en ook die nacht in Fort Liard te vertoeven.

Toen de professor het hoorde, maakte hij een halve luchtsprong van kwaadheid, en drong erop aan, onmiddellijk verder te reizen.

Maar hij bleef midden in een zin steken, toen hij opkeek naar Raffles, en in de koele, grote, grijze ogen keek, en die rustige stem hoorde, die zei:

— Er is geen sprake van, dat wij vandaag verder zullen gaan, waarde professor. Ik heb de leiding van onze expeditie op mij genomen, op voorwaarde dat gij u zonder tegenspraak naar mijn inzichten zoudt voegen. Gij zijt hier voor de eerste maal, ik daarentegen ken het land en de mensen. Gij hebt niet het minste besef van de gevaren die hier de reiziger kunnen bedreigen, ik des te meer. Om kort te gaan, het zal geschieden zoals ik het wens, of ik zal u

tot mijn leedwezen hier moeten verlaten.

Nu was de Hooggeleerde Professor niet zo vervreemd van de wereld, of hij zag zeer goed in, nu een ervaring van twee weken het hem had geleerd, dat hij alleen met zijn dochter reddeloos verloren zou zijn in die witte woestenij. Hij zou nauwelijks een revolver kunnen afschieten. Hij wist niet hoe hij een hondenspan moest besturen, hij zou evenmin geweten hebben, hoe men een tent moet opzetten.

Neen, hij was afhankelijk van die man met zijn strenge, koele blik, en hij onderwierp zich, mopperend weliswaar, maar dat was men nu wel van hem gewend.

De volgende dag brak het bezwaarlijkste gedeelte van de tocht aan.

Men bereikte in de namiddag de Mackenzie, volgde de oevers van die rivier, die op deze hoogte reeds geheel was dichtgevroren, ondanks haar breedte, en daarbij tevens de voet van het hoge gebergte.

Het spoor van hun voorgangers echter werd niet teruggevonden.

Het was weer gaan vriezen, en hard ook, en dan blijft een sledespoor slechts weinige uren te zien. Het was ook mogelijk, dat Patterson en zijn mannen aan de andere kant van het gebergte waren verder getrokken.

Eensdeels was Raffles verheugd over deze omstandigheden, daar hij volstrekt niet gesteld was op een ontmoeting met de bandieten, nu hij ook de zorg voor een jong meisje op zich had genomen, aan de andere kant boezemde 't hem ongerustheid in, dat hij volstrekt niets meer van de kerel bemerkte.

Er volgden nog zeven dagen van worstelen tegen de sneeuw, de koude en de ontbering, en in de ochtend van de achtste dag, juist toen men over het ijs van de Dahadinni getrokken was, rees in de verte de kam op van een grillig gevormd gebergte, waarvan het gezicht aan professor Leduc een luide kreet van vreugde ontlokte, terwijl zich twee ronde, rode plekken op zijn magere wangen vertoonden.

Hij vouwde als een klein kind, dat een prachtig stuk speelgoed krijgt, de handen, en mompelde verrukt:

— Eindelijk. Eindelijk, dat moet de plek zijn.

Het troepje hield even stil aan de overzijde van de rivier, en Brand keek om zich heen. Zulk een gevoel van troosteloze verlatenheid had hij nog nergens ondergaan gedurende die lange reis van drie weken.

Geen bos was hier te zien, niets dan de ontzaglijke vlakte, niets dan de sneeuw, en links de grillige kam van die bergen, die nog door niemand waren onderzocht.

Brand zag aanstonds wel het uiterst gevaarlijke in van die exploratie, nu de sneeuw de ravijnen vulde en ieder te luid gesproken woord wellicht een lawine kon loswerken.

En dan die stilte.

Het was een stilte die schrik aanjoeg door haar volkomenheid. Geen geklapwiek van een vogel, geen gehuil van een wolf, geen geluid van een dor blad, dat neerritselt, zelfs geen zuchtje van de wind, niets, volstrekt niets.

Raffles had hier het liefst wat willen rusten, maar de toestand van de professor baarde hem ongerustheid, hij vreesde dat de nerveuse geleerde zou stikken, als hij hem niet zo dicht mogelijk bij zijn bergen bracht.

Men ging dus verder, maar Raffles wist wel, door zijn ervaring geleid, dat er geen sprake van zou zijn, nog diezelfde dag de voet te bereiken van het geheimzinnige gebergte, hetwelk de professor wilde onderzoeken.

Zij leken dichtbij te zijn, maar dat het gezichtsbedrog was, bleek diezelfde avond, want men moest midden op de vlakte kamperen. Dat was in dit geval niet zo erg, omdat er geen spoor van wind was. De stilte echter werd angstwekkend, en men sprak maar heel weinig en dan nog op gedempte toon. De volgende dag trok men verder, en telkens ging de professor overeind op de slede staan, op gevaar af, naar beneden te tuimelen, en keek om zich heen.

— Mijnheer Brand, ik geloof waarsachtig dat hij ieder ogenblik verwacht

een van die rare beesten zomaar te zien rondkuieren. Ik vraag me af, waar die van zouden moeten leven. Apropos, mijnheer Brand, zijn dat vleesetende dieren, die mammoets? aldus Henderson.

— Neen James, antwoordde Brand glimlachend. Toen zij op aarde voorkwamen, voedden zij zich evenals de tegenwoordige olifanten alleen met gras, vruchten, bladeren en jonge twijgen. Deze soort dieren zijn herbivoren, in tegenstelling met leeuwen en tijgers, die carnivoren zijn, zoals de wetenschappelijke naam luidt.

— Des te beter; je kunt nooit weten, die omgeving hier bezorgt me kippevel. Het is zo verschrikkelijk stil, en zo wit en dan dat zonderlinge licht, nu de zon bijna voortdurend even onder de kim

blijft.

Brand antwoordde niet. Hij onderging precies hetzelfde. Ook Margot was heel stil, en sprak niet meer.

Rond de middag bereikte men ten slotte de voet van een steile heuvel, de voorloper van het gebergte, dat zich daar verhief in het midden van de grote vlakke tussen de Gravel en de Dahadinni.

Nauwelijks waren zij daar of Henderson slaakte een kreet en wees naar de bodem.

Daar lagen overblijfselen van verkoolde takken.

En een bijna lijnrecht sledespoor voerde van deze plek in zuidwestelijke richting en was wel over twee kilometers ver met het blote oog te volgen.

Hoofdstuk V

HET GOUD

Er was er althans een bij het groepje, die zich om die ontdekking in het minst niet bekommerde, althans niet op dezelfde wijze als de anderen, en dat was professor Leduc. Hij trappelde ongeduldig op de hardbevoren sneeuw, en scheen dadelijk met zijn onderzoek te willen beginnen.

Raffles echter maakte spoedig een einde aan die verwachting met de woorden:

— Wij zullen eerst de omgeving eens gaan verkennen, professor. Dit kamp is stellig een paar dagen geleden verlaten, maar niemand kan zeggen of de heren zich ver van hier hebben begeven. Wij moeten dat volstrekt vaststellen, voor wij een stap doen. De plek is hier niet zonder gevaar, want ik kan mij voorstellen, dat men deze lage heuvel van een andere kant vrij gemakkelijk kan beklimmen, en een goede schutter zou ons van de top af als konijnen kunnen neerleggen. Mijn vriend en ik zullen op onderzoek uitgaan en zo spoedig mogelijk terugkeren. Zijt gij het hier niet mee eens, juffrouw Margot?

— Wat gij zegt, zal natuurlijk wel het

beste zijn, Lord Palmhurst, zei het meisje eenvoudig. Vader en ik zullen ons volkomen naar u schikken, maar blijf niet te lang weg. Ik ben bang voor die stilte.

— James, je zult hier blijven en goed opletten, hernam Raffles zich tot Henderson wendend. Deze plek bevalt mij volstrekt niet. Houd een oogje in het zeil; er liggen overal reusachtige rotsblokken verspreid, waarachter men zich zou kunnen verbergen. Wij hopen zo spoedig mogelijk terug te keren, maar eerst moeten wij de omgeving doorzocht hebben.

Raffles had onder het spreken zijn revolver nagekeken, en wierp nu zijn geweer over de schouder. Brand volgde zijn voorbeeld, waarna de beide vrienden zich op weg begaven.

Een kwartier daarna waren zij aan de andere kant van de heuvel verdwenen uit het gezicht van hen die achterbleven.

Ofschoon de helling niet al te steil was, viel het toch zelfs aan goed geoefende en krachtige mannen moeilijk haar te beklimmen.

Enig spoor van mensen viel hier niet te ontdekken. De sneeuw was volkomen ongerept, en bedekte in een laag van twee tot drie decimeters de flanken van de heuvel.

Hier was niet alles wit, want op enkele plekken vertoonden zich zwarte gaten, en de beide mannen begrepen, dat dit openingen in de rots moesten zijn, waar de sneeuw niet had kunnen doordringen.

Zij begrepen ook, dat zij zich in een gevaarlijke toestand hadden begeven, want het was heel goed mogelijk, dat de schurken, die voor hen uit waren getrokken, zich in een van die rotsholen ophielden en dan zou het voor hen niet zo moeilijk zijn, die twee mannen neer te leggen, die daar zo scherp zich aftekenden tegen het wit van de sneeuw.

Maar zij wilden nu eenmaal weten wat zij van deze plek te denken hadden, en daarom gingen zij voorzichtig verder.

En wel mochten zij zich in acht nemen, want daar, waar de helling steiler was, dreigde voortdurend het gevaar van een sneeuwafschuiving.

Zo trokken zij om de kegelvormige heuvel heen, nu en dan stilstaande, ten-einde om zich heen te zien.

Zij hadden het geweer in de hand genomen, gereed om er zich ieder ogenblik van te kunnen bedienen.

Maar niets liet zich horen of zien; een stilte des grafs bleef heersen. Niet het geringste spoor van leven tussen de flets blauwe, strakke lucht, die zonderling dicht boven de aarde leek te hangen, en het sneeuwveld.

Hier en daar had de wind de sneeuw belet, een dikke laag te vormen, en halverwege de helling bukte Raffles zich, schoof het dunne laagje poedersneeuw terzijde, en bekeek met grote aandacht de bodem.

Hij klopte er op met het heft van zijn mes, richtte zich weer op, en zei lachend:

— Gneiss.

— Wat zeg je? Bestaat deze heuvel uit dat gesteente? vroeg Brand verbaasd. Ik dacht dat men dat alleen op grote diepte vond, in streken als de Jura.

— Het blijkt hier ook te zijn, Charles; vermoedelijk heeft een ontzettende

persing van de bodem deze heuvel naar boven gedrukt. Het zou mij niets verwonderen, als wij hier nog meer vreemde ontdekkingen deden, en in elk geval kon de professor toch wel eens gelijk hebben gehad met zijn beweringen en gevolgtrekkingen.

— Dat hier levende mammoets te vinden zijn?

— Neen, amice, dat hier goud is te vinden. Maar laten wij verder gaan, ik wil de top bereiken, dan hebben wij een beter uitzicht en kunnen ons ervan overtuigen, of de plek daar beneden voor een voorlopig kampement geschikt is. Is zij dat niet, dan moeten wij iets beters trachten te vinden.

De mannen gingen nog wat verder, tot zij nog omstreeks twintig meter van de top verwijderd waren, toen er plotseeling een geluid klonk als een mijnontploffing, een ogenblik daarna gevolgd door nog zulk een losbarsting.

— Wat is dat? riep Brand dodelijk ontsteld.

— Geweerschoten, Charles, antwoordde Raffles, die bleek was geworden.

— Onmogelijk. Het klonk alsof er een kanon werd afgevuurd.

— Dat is een gevolg van de volkomen onbeweeglijkheid van de lucht en van de aard van dit gesteente, antwoordde Raffles kortaf. Onmiddellijk naar boven, er moet iets gebeurd zijn. Laten wij ons om godswil haasten.

Zo vlug zij maar konden, en het kon onmogelijk zéér vlug gaan, want de helling werd hier weer stel, en zij gleden telkens een weinig terug over de gladde sneeuw, klauterden zij verder, maar het duurde nog wel volle vijf minuten voor zij tenslotte hijgend, terwijl het bloed in hun polsen en slapen klopte, de top van de heuvel bereikten.

Zij kwamen juist bijtijds om te zien, hoe daar omlaag een troep mannen met een slede in snelle vaart op sneeuwschoenen voortgleed over de sneeuw.

Zij waren zeker op zijn minst wel een kilometer weg en het had volstrekt geen doel te willen proberen, hen met een kogel te achterhalen.

Raffles en Brand liepen zo snel als het mogelijk was wat verder naar de

rand van de heuvel, zodat zij konden neerzien op de plek, die zij een half uur geleden verlaten hadden. Van de slede was geen spoor meer te bespeuren, evenmin als van de honden.

Ook Margot en haar vader konden zij nergens ontdekken.

Maar op de witte sneeuw, als een gekruisigde, de armen wijd uitgestrekt, voorover, lag een groot, bewegingloos lichaam.

Het was James Henderson.

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, zonder acht te slaan op het grote gevaar, zonder dat zij elkander iets behoefden te zeggen, gingen de twee mannen op hun hurken zitten en lieten zich op hun sneeuwschoenen in pijlsnelle vaart omlaag glijden van de heuvelhelling.

Zij hadden wel drie uren nodig gehad om haar te beklimmen; nu waren zij in minder dan drie minuten beneden en in een wolk van poedersneeuw buitelden zij herhaaldelijk om en om, totdat hun vaart smoorde in de dikke, witte laag.

Zij krabbelden overeind, half ver dwaasd door dit plotselinge onheil, dat hen zo onverwacht getroffen had, en strompelden naar Henderson toe.

Niet zonder moeite wentelden zij hem om.

Midden in het voorhoofd vertoonde zich een grote, bloedige plek.

— Hij is dood, schreeuwde Brand, terwijl hij heftig begon te sidderen en zich slechts met moeite scheen staande te houden aan de rotswand.

Raffles, bijna even bleek als Brand, was naast het lichaam neergeknield, nam wat sneeuw, wreef die over het voorhoofd en slaakte toen een diepe zucht van verlichting.

De sneeuw maakte een korst bloed los, dat reeds bevroren was en gestold, en hij zag nu, dat er zich slechts een vleeswond in het voorhoofd bevond.

Henderson was zonder twijfel door een kogel getroffen, maar pas nadat dit projectiel was afgeketst, hetzij op de rots, hetzij op een of ander stalen voorwerp in de slede, en toen bijna al zijn kracht had verloren.

Alleen de schok op een zo kwetsbare plek had de getroffene ter aarde geworpen, en tijdelijk bewusteloos gemaakt.

Want reeds sloeg de reus de ogen op, staarde even verwilderd om zich heen, ging met een ruk overeind zitten, en schreeuwde met een krachtige vloek:

— Dat zal ik hen inpeperen. Ik ben immers niet dood, mylord?

— Neen, James, antwoordde Raffles, met een zenuwachtige trekking om zijn lippen, maar je had het toch wel kunnen zijn. Vertel eens gauw in het kort wat er gebeurd is.

— Wel mylord, het ging vlug als de gedachte, en ik weet er eigenlijk maar weinig van te zeggen. Wij zaten rustig bij elkaar, toen er ineens, op een afstand van zowat tweehonderd meter, een paar kerels te voorschijn kwamen van achter dat rotsblok daar. Ik zag dat juffrouw Margot naar haar revolver greep, maar voor ik mijn geweer had kunnen pakken, schoot dat tuig al, en toen was het net alsof ik een harde klap met een hamer op mijn hersens kreeg, ik zag allemaal sterretjes, ik werd duizelig en ik voelde mij vallen. Maar ik verbeeld mij toch, dat ik juffrouw Margot nog eenmaal heb horen schieten. Waar is ze? Goede God, is zij weggesleurd, dat lieve kind?

De reus had zich met beide handen naar het hoofd gegrepen, en jammerde:

— Mijn schuld. Mijn eigen vervloekte schuld. Ik had beter moeten opletten. Mylord, wat zal er van die twee worden?

— Beschuldig jezelf niet, James, eerder moesten Brand en ik het ons doen, zei Raffles op doffe toon. Wij hadden hier niet weg moeten gaan, en wij moeten onmiddellijk handelen, want wij bevinden ons in een uiterst precaire toestand. Wij hebben ieder nog hoogstens een twaalfstal schoten, behalve onze revolvers, wij hebben geen voedsel, geen dekens, alles hebben zij meegenomen, en voor alle dingen moeten wij die twee ongelukkigen bevrijden.

— Waarom hebben zij hen niet onmiddellijk gedood? vroeg Brand, die daar met gebalde vuisten stond, zodat de nagels hem in de handpalmen drongen.

— Dat kan maar door één ding ver-

klaard worden, Charles; de ezels verwachten, dat die knappe Franse professor hen regelrecht naar de plek zal kunnen brengen, waar goud te vinden is.

— Laten wij hen onmiddellijk achternagaan, mylord, riep Henderson nu uit. Wij kunnen toch die ongelukkige mensen niet in handen laten van die schurken?

— Daar denk ik ook niet aan, James, zei Raffles op doffe toon. Dat is onze plicht, en zelfs al ware dat niet zo, wij moeten tot iedere prijs onze slede terughebben, en onze honden. Zonder die zouden wij zeker niet ver komen, zij zouden ons hier gemakkelijk kunnen opsporen, en dan zou ons lot beslist zijn. Op weg dus. Gevoel je je in staat om te lopen, James?

— In staat om te lopen, mylord. Wel, die klap heeft mij goed gedaan. Ik voel mij sterker dan ooit te voren, en als ik die schurken in mijn vingers krijg...

De reus voltooide de zin niet, maar de uitdrukking van zijn gelaat en zijn gebaar beloofde weinig goeds voor de vijand, wanneer die zich binnen het bereik van zijn geweldige vuisten zou bevinden.

— Een ogenblikje, riep Brand uit.

— Wat is er dan nog? vroeg Raffles ongeduldig.

— Zeg mij eens, hoe wij erin moeten slagen, dat geboefte in te halen, dat in het bezit is van een slede, en waar wij moeten lopen?

— Ten eerste lopen wij op sneeuwschoenen, Charles, en het is dus geen gewoon lopen, en ten tweede zal de achtervolging zeer zeker niet plaats hebben op een vlak veld, maar te midden van die bergen daarginds en zelfs de sterkste honden kunnen een zware slede niet zo gemakkelijk tegen een helling optrekken. En al was het onmogelijk, wij moeten iets doen, wij mogen niet werkeloos blijven.

De drie mannen grepen hun geweren, want dat van Henderson hadden de mannen van Patterson, die hem dood waanden, gelukkig niet mee genomen, en zij begonnen onmiddellijk de achtervolging.

De slede kon hun omstreeks tien minuten vóór zijn en het spoor was zeer duidelijk zichtbaar in de sneeuw.

Zij hadden hun geweren ontdaan van de foudralen, en konden ze dus ieder ogenblik gebruiken.

Het sledespoor liep in een bocht om de voet van dezelfde heuvel heen, die Raffles en Brand hadden beklommen, en volgde gedurende enige tijd een vallei, aan twee zijden begrensd door heuvels van drie tot vierhonderd meter hoogte.

Zij bevonden zich hier op een gevaarlijk punt, want die heuveltoppen boden een uitmuntende schuilplaats voor de tegenstanders, maar toch gingen zij onversaagd verder, het spoor volgend, dat hun in elk geval de zekerheid gaf, dat de schelmen dit ravijn nog niet verlaten hadden, maar het in zijn ganse lengte waren gevolgd.

Steeds verder gingen zij, de maan verscheen aan de hemel, het werd dus weer wat lichter, en zij konden de toppen onderscheiden van de omringende bergen, die er onheilspellend uitzagen in hun witte bewegingloosheid.

De bodem van het smalle dal rees geleidelijk en zij hadden genoeg om het te volgen, hun voeten begonnen pijn te doen van de riemen, die de sneeuwschoenen eraan bevestigd moesten houden, en toch trokken zij verder, alleen maar bezielde door de wens, de beide Franssen, vader en dochter, te redden uit de handen van de gewetenloze schurken, die hen op zulk een sluwe wijze in handen hadden weten te krijgen. Want er kon nu geen twijfel meer aan zijn, of de mannen van Patterson hadden reeds al die tijd verborgen gelegen achter de rotsblokken, en het ogenblik te baat genomen, waarop Raffles en Brand verdwenen waren, om hun slag te slaan.

Het meisje had maar tot één schot de gelegenheid gekregen en toen hadden de schelmen haar en haar vader overrompeld, toen zij verstijfd van schrik was door de gewaande dood van de brave reus, die tot haar bescherming was achtergebleven.

Dat het oude, zenuwachtige professor-tje ook maar één poging zou hebben gedaan om zich te verdedigen, het was te dwaas om er ook maar een ogenblik bij stil te staan. Die zou zeker rustig zijn aantekeningen zitten te maken, daar er-

gens boven in de bergen en lezingen houden over de mammoet.

En daarom moesten de drie mannen juist haast maken, want zodra Patterson zou inzien, dat de Franse geleerde hem toch niets bepaalds omtrent de vindplaats van het goud zou kunnen mededelen, zou hij zeker niet aarzelen, in het

beste geval de lastige Fransman en zijn dochter de sneeuw in te zenden, maar de kans was even groot dat hij ze eenvoudig zou neerschieten.

Wel bijna een uur liepen zij nog zo voort, de schemering nam toe, en nu en dan verdween de maan achter een wolk.

HOOFDSTUK VI

HERENIGD

Het dal verwijdde zich, en opende zich ter linkerzijde, waarbij het bleek dat daarheen zich het spoor van de zwaarbeladen slede richtte.

Door deze pas hadden dus de ontvoerders de vlakke weer bereikt, en nu zou de achtervolging des te gevaarlijker worden.

Maar eensklaps stond Raffles stil, hief de hand op en wees naar iets in de verte.

Geen van de beide anderen, hoe goed hun ogen ook waren, konden iets bijzonders ontwaren, en Brand vroeg:

— Wat is er? Wat zie je? Is dat de slede?

— Neen, een kamp. Ik zie daar duidelijk een dunne rookkolom in de lucht opstijgen. Daar, een weinig terzijde van die grillig gevormde rotsen.

Brand keek scherp, maar hoe hij ook keek, hij kon volstrekt niets ontwaren.

Maar hij wist dat Raffles zich niet zou hebben vergist, en daarom riep hij opgewonden:

— Laten wij er dan aanstonds naar toe gaan. Zij denken met twee mannen te doen te hebben en wij zullen hen eens gaan bewijzen, dat wij met ons drieën zijn en goed gewapend.

— Maar wij zullen de nodige voorzichtigheid in acht nemen, amice, kalmeerde Raffles hem. Zij hebben natuurlijk een wachtpost uitgezet, en wij zullen er goed aan doen, als wij een omtrekkende beweging pogen te maken.

— Het kamp lijkt mij tamelijk hoog gelegen te zijn.

— Dat geloof ik ook, te oordelen naar de plek waar die rookkolom opstijgt. Wij zullen dus niet het spoor van de slede volgen en het kamp van de vlakke af benaderen, hetgeen voor ons een zekere dood zou betekenen, maar liever deze vallei nog verder volgen, tot wij terzijde van het kamp zijn.

Henderson, die aandachtig had rondgekeken, wees nu ook in de verte, en vroeg:

— Dat zwarte daar, mylord, is dat een bos?

Raffles keek aandachtig in de aangeduide richting en zei na enige ogenblikken:

— Ja, dat is een bos van pijnbomen, James. Ik zou zeggen, dat het op dezelfde hoogte ligt als hun kamp, en dat is een gelukkig toeval. Vlug voorwaarts, mannen.

En weer gingen zij verder, de vermoenissen niet tellend, en koppig verder worstelend over de gladde sneeuw, die hier en daar tot een meter dikte in het ravijn lag.

Eindelijk bereikten zij het einde en daar nu de sneeuwschoenen onbruikbaar waren geworden, wegens de steile helling van de bergen die zij hier moesten beklimmen, zo gespten zij deze hulpmiddelen van hun voeten, hingen ze over de schouders, met hun geweer, en begonnen de rotshelling te bestijgen.

Nu en dan bleef Raffles staan om een blik om zich heen te werpen.

De berg benam natuurlijk het uitzicht, maar hij hoopte de rookkolom aanstonds

terug te vinden. Bijna een half uur duurde de beklimning, maar eindelijk waren zij toch boven, en toen moesten zij een kwartier rusten, om weer enigszins op adem te komen en zich gereed te maken voor de omtrekkende beweging.

Ook voor Brand en Henderson was de ijle rookpluim nu duidelijk zichtbaar, en het was alsof zij maar tien minuten zouden behoeven te lopen, om vlak voor het vuur te staan, dat die rook veroorzaakte.

Zij wisten evenwel dat dit gezichtsbedrog was.

Het woud lag nu recht voor hen, op omstreeks een half uur gaans in vogelvlucht.

Zij moesten nog een lage berg oversteken, alvorens de zoom ervan te kunnen bereiken.

Toen zij de top van die heuvel hadden bereikt, drukte Raffles zijn beide metgezellen bliksemsnel neer, want daar lag het kamp ter linkerzijde, duidelijk zichtbaar en een weinig onder hen.

De bandieten hadden het ingericht bovenop een heuvel van omstreeks tachtig meter hoogte, die met een flauwe helling aan alle zijden afdaalde naar de vlakke.

Toch was de top niet geheel en al vrij, want aan één kant verrees, scherp als de boeg van een schip, vlak bij die top en er een weinig overheen hangend, een rotsmuur van minstens tachtig meter hoogte. De helling was zeer steil, maar toch niet zo scherp of een dikke, rulle sneeuwlaag had er zich aan kunnen vasthechten.

Toen Raffles dit zag, vroeg hij zich vruchteloos af, wat Patterson wel had kunnen bewegen tot de grote onvoorzichtigheid zijn kamp juist daar te kiezen, waar een geringe beweging, een schijnbaar onbeduidende verschuiving van de sneeuw op de heuveltop, wellicht voldoende zou zijn, om die ganse geweldige sneeuwlaag daarboven, die de steilte bedekte, met onweerstaanbaar geweld te doen voortschuiven.

Raffles had gedurende bijna de gehele tocht zijn kijker bij zich gedragen, en nu bracht hij het instrument voor de ogen, voorzichtig het hoofd een wei-

nig opheffend, en keek naar de bergtop.

— Zou zij misschien kans hebben gezien om te vluchten, mylord? vroeg Henderson weer.

— Waar denk je aan, James? Wij kennen Margot Leduc nog maar drie weken, maar die tijd was ruimschoots voldoende om te kunnen weten, dat zij nooit onder geen omstandigheden, haar vader in de steek zou laten.

— Zij zou ons misschien willen waarschuwen mylord, meende Henderson bedremmeld, een beetje verlegen.

— Daarvoor is zij zeker te verstandig, James. Zij moet wel begrepen hebben, dat wij het schieten hebben gehoord, en dadelijk met de achtervolging zouden beginnen. Neen, zij is op die lage heuvel met zijn zacht glooiende hellingen, maar waar?

Het bleef even stil en toen vroeg Brand opnieuw:

— Hoe moeten wij het aanleggen, om ongemerkt naar boven te sluipen?

— Dat vraag ik mijzelf ook al, antwoordde Raffles op neerslachtige toon. Van hier af vuren zou natuurlijk volstrekt niets helpen; misschien zouden wij bij toeval een van die kerels raken, maar heel zeker zouden zij bij ons eerste schot hun gevangenen afmaken. En natuurlijk zullen zij niet allen gaan slapen, maar beurtelings de wacht houden. Neen, een beklimning van de heuvel is buitengesloten.

Wij konden hen evengoed aanroepen, en verzoeken, ons neer te leggen. Ik weet er niets anders op dan dat wij hen in het oog houden; misschien zullen zij morgen al verder trekken en ons een betere kans bieden hen te overvallen.

— Hoeveel mannen zijn er daarginds? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Dat is niet zo duidelijk waar te nemen; ik zou zeggen vier of vijf, behalve de professor.

— Dan zijn ze er ook niet allemaal, hernam Brand. Maar wat gaat de oude heer nu doen?

Henderson, die wat nauwkeuriger toekeek, antwoordde:

— Hij schijnt iets te zoeken op de slede, op onze slede, mijnheer Brand.

— Zijn aantekenboekje misschien, meende Brand schamper.

— En de schavuiten laten hem maar kalm begaan; zij denken zeker: het is niet meer dan een groot kind, hernam de reus.

— De honden begrijpen er niets van, en staan op. Onze goede dieren. Misschien geloven zij wel dat zij ingespannen zullen worden.

De drie mannen keken een ogenblik aandachtig toe. Zij zagen hun eigen honden, heel wat groter dan die van Patterson, die zorgvuldig naar de andere zijde van de bergtop waren gedreven, om mogelijke gevechten te voorkomen.

De dieren schenen kwispelstaartend aan de dunne benen van de professor te snuffelen en verwachtten misschien wel, dat hun oude vriend hen wat voedsel zou geven.

Maar in plaats daarvan geschiedde er heel iets anders, iets geheel onverwachts, zodat de drie mannen aanvankelijk hun ogen niet meenden te kunnen geloven. Want hun eigen slede bewoog zich.

Wat de professor dan ook gedaan had, of hij met opzet dan wel toevallig de sterke stalen prikkel uit de grond had gerukt en het tweede was wel zo waarschijnlijk als het eerste, daar de brave Leduc evenveel verstand had van de inrichting van een slede als van kindersluiers, zeker is het, dat de slede op de helling, met de professor er op, zacht in beweging kwam, voor dat een der schurken er ook maar iets van zag.

Maar de honden van Raffles begonnen vrolijk en opgewekt te blaffen, aangehouden door dat zonderlinge schouwspel van die van zelf bewegende slede, en toen pas hieven de mannen bij het vuur het hoofd op en schenen te beseffen wat er gaande was.

Maar toen was het te laat.

De slede bleek nog niet vastgevroren te zijn en gleeed met een steeds toenemende vaart langs de helling omlaag, terwijl de sledehonden met de tongen uit de bekken er naast en er achter renden, schel blaffend.

Zij beschouwden blijkbaar de gehele zaak als een uitstekende grap.

Twee van de bandieten waren opge-

sprongen, het was alsof zij de slede achterna wilden stormen, en een hunner schoot zelfs tot tweemaal toe zijn revolver af op het steeds sneller voortglijdend voertuig.

Maar de slede suisde omlaag met een steeds sneller wordende vaart, die na een halve minuut weinig van die van een sneltrein verschilde.

De slede schoot pijlsnel juist langs de wand van de rots, waarop Raffles en zijn metgezellen lagen, zonder hen gelukkig te raken, want een botsing tijdens die snelheid zou natuurlijk de dood van de ongelukkige Leduc betekend hebben, die zich met alle macht scheen vast te klampen aan de pakken, waarmee de slede beladen was.

En terwijl het zware voertuig een zijdal inschoot, met een duizelingwekkende snelheid, gebeurde er tegelijkertijd in het kamp iets vreselijks en dat toch te voorzien was.

De zo eensklaps losrakende slede had misschien acht, tien handenvol sneeuw losgewoeld, de ledige plek had zich gevuld, juist zoals zich in een kurkdroog duin een kuiltje vult, dat men er met de hand in maakt, de ene massa sleepte de andere mede, en plotseling viel er, met een donderend geluid, dat mijlen ver in het rond klonk, een ontzaglijk pak sneeuw van de steile berghelling en bedekte in drie seconden tijds het ganse kamp...

Het gebeurde zo snel, dat de drie mannen daar boven, star van ontzetting, nauwelijks begrepen hoe het was geschied.

Van de reeds opgezette tent was niets meer te zien, noch van het vuur, noch van de slede, en evenmin iets van de tien honden, die, door hun instinct gewaarschuwd, wel waren opgesprongen, maar niet tijdig genoeg, om zich te kunnen onttrekken aan die ontzaglijke lawine, die bijna de gehele helling plotseling van sneeuw ontblootte, zodat het zware gesteente te zien was.

Met een dof gerucht als van een verre waterval gleeed de sneeuwmassa van miljoenen kubieke meters naar de vlakte af, steeds groter wordend, het gehele kamp met zich meesleurend, en oader

een laag van zeker twintig meters dikte versmorend.

Slechts twee mannen ontkwamen de dood.

Dat waren de twee, die, met hun revolvers bewapend, de andere helling gedeeltelijk waren afgegaan, en op de slede hadden gevraagd.

Zij hadden zich, met een woeste kreet, plat op de grond geworpen, alsof dat hen had kunnen helpen, maar de lawine spaarde hen, daar zij juist langs de andere kant omlaag begon te glijden.

Toen sprongen zij weer op, en begonnen als waanzinnig het spoor te volgen, dat de nog nauwelijks als een stip zichtbare slede bij het afglijden in de sneeuw had gemaakt.

Toen sprong Raffles op, bleek nog van aandoening bij het aanschouwen van dat zo plotselinge einde, en schreeuwde:

— Wij moeten hen nagaan, en de slede terug trachten te vinden, anders is Leduc verloren.

— En zijn dochter? schreeuwde Brand, die sidderde van ontzetting.

Raffles boog het hoofd, kneep de handen in elkaar, en zei op doffe toon:

— Het ongelukkige meisje is even redeloos verloren als de vier mannen, die daar onder 120 meter sneeuw begraven liggen. Kijk toch zelf eens, die lawine is bijna twee honderd meter breed aan de voet, en strekt zich over een lengte van twee kilometers uit, het ware krankzinnigheid onder die miljoenen kubieke meters sneeuw naar een menselijk lichaam te gaan zoeken. Maar waar wij de dochter niet hebben kunnen redden, daar behoren wij het tenminste de vader te doen. Vlug naar beneden, stil eens, de slede maakt een bocht. Het is of zij terugkeert. Neen, zij snelt als een pijl uit de boog voort door een zijdal, en daar schiet zij juist het dal in, dat wij zo even gevolgd hebben. Dat is een groot geluk; wij zullen de slede nu veel eerder

kunnen bereiken dan die twee kerels daar. Naar beneden.

Zonder zich om het hier ook lang niet denkbeeldige lawinegevaar te bekommeren, lieten de drie mannen zich weer op de gewone wijze op hun hurken naar beneden glijden, telkens de kans lopend over hun hoofd te slaan, en bereikten zo weer het smalle ravijn.

Heel in de verte zagen zij iets zwarts, dat onbeweeglijk leek.

Zij bonden zich snel de sneeuwschoenen onder, en spoedden zich naar dat zwarte ding toe, dat daar zo duidelijk afstak tegen het egale wit van de sneeuw.

Zij hadden evenwel ruim twintig minuten nodig om het zwarte ding te bereiken.

Het bleek hun slede te zijn.

En wonder boven wonder: er mankeerde volstrekt niets aan, er was geen splinter zelfs afgebroken.

Het voertuig was blijkbaar eerst in grote vaart tegen de zijwand van het ravijn opgelopen, toen door eigen gewicht teruggegleeden, een eind tegen de andere wand opgelopen, en zo misschien nog een paar keren, alvorens eindelijk haar vaart uitgelopen was, en zij ongeveer midden in het smalle ravijn tot stilstand was gekomen, omringd door acht of tien als dol blaffende honden.

Hijgend kwamen de drie mannen toesnellen, diep ontroerd door de gedachte dat zij aanstonds de oude man de dood moesten aankondigen van zijn kind, dat hij, ondanks zijn kribbig humeur, zo innig liefhad, toen zij verstomd stilstonden bij het horen van een toornige stem, die hen toeriep:

— Als dit Canadese grappen zijn, heren, dan moet ik zeggen, dat ik ze niet op prijs kan stellen. Margot, word nu eindelijk eens wakker, en vertel mij, wat je met die onzinnige sledetocht eigenlijk hebt bedoeld.

HOOFDSTUK VII

DE MONSTERHOLEN

Een kort ogenblik stonden de drie mannen, als uit marmer gehouwen, doodstil en toen barstte tegelijkertijd een vrolijk gelach, als een kreet van bevrijding, uit hun kelen.

Snel kwamen zij naderbij.

Op de bodem van de slede, met een verband om de pols, ingesloten door de pakken der bagage, zat of lag Margot Leduc, een beetje bleek, maar glimlachend, en die de drie mannen achtereenvolgens de linkerhand toestak met de woorden:

— Gij zult het met de hand van het hart moeten stellen, heren. Ik ben bij de worsteling met een van die kerels, aan de rechterhand gewond, en ik moet wel een erg teer poppetje zijn; ik schijn er van te zijn flauwgevallen en zij moeten mij op de slede hebben neergelegd.

— Maar waarom heb je het ding in beweging gebracht, Margot? riep professor Leduc nog steeds boos uit.

— Ik, vader? riep het meisje verbaasd uit. Ik verzeker u dat ik wel aan andere dingen dacht. Ik lag daar half bewusteloos, en ik heb alleen maar besef van het laatste gedeelte van onze tocht.

— Als er hier verwijten moeten worden gedaan, professor, dan zult gij die tot uzelve moeten richten, zei Raffles glimlachend. Want gij hebt de prikkel losgetrokken, ziet gij die ijzeren, gepunte stang met dat handvat achter aan de slede. Het werkt natuurlijk als een rem. Gij hebt die rem losgemaakt en het is goed, dat gij u flink hebt vastgehouden, want ik verzeker u dat het ding een duivelse vaart had.

Anatole Leduc keek voor een ogenblik bedremmeld op zijn neus, maar toen riep hij driftig:

— Dan had men mij moeten waarschuwen. Ik dacht dat ik mijn valies optilde. Ik zocht naar een nieuw notitie-

boekje.

— Ik zou maar niet klagen, professor, als gij het niet hadt gedaan, dan zou het met u en uw dochter misschien lelijk zijn afgelopen, zei Brand nu op ernstige toon.

En toen verhaalde Raffles in enkele woorden, wat er daarboven op de heuveltop geschied was.

Margot had zwijgend toegelisterd met een bleek gelaat en vroeg, toen Raffles eindigde:

— Er is dus volstrekt geen kans meer mylord, om die ongelukkigen te redden?

— Evenmin als er kans is, mademoiselle, een man te redden, een half uur nadat men hem met een molensteen aan de hals in zee heeft geworpen, antwoordde Raffles ernstig. Zij zijn dadelijk gestikt onder die ontzaglijke sneeuwmassa.

— Waren er niet twee ontsnapt? merkte professor Leduc op, die het geval van zeer geringe betekenis scheen te achten.

— Ja, professor, maar 't is niet waarschijnlijk, dat die ons nog schade zullen berokkenen. Ik heb hen met hun revolvers op u zien schieten, en andere wapens, behalve hun messen, hebben zij niet.

— Dan weet ik ook niet wat ons hier langer ophoudt, en ons belet op onderzoek uit te gaan, hernam Leduc, die zich van zijn schrik hersteld had met de vlugheid van een man, die alleen maar leeft in zijn eigen klein wereldje, waar buiten niets kan voorvallen, dat de moeite van blijdschap of droefenis waard is.

Raffles begreep wel, dat het ook voor het jongemeisje beter zou zijn, als men dit vreselijk voorval zo spoedig mogelijk vergat, en alleen dacht aan het eigenlijk doel van de tocht.

Wat de twee schurken betreft, die de

dans waren ontsprongen, hun lot was niet twijfelachtig, nu zij zonder slede en zonder honden waren, maar het zou nutteloos zijn, te willen trachten hun spoor terug te vinden. Bracht echter het toeval de mannen weer op hun weg, dan, zo nam Raffles zich voor, zou hij zeker niet aarzelen, die mannen mede te nemen, al hadden zij het heel zeker niet verdiend, en al zou hun vervoer nog meer moeite opleveren dan dat van Patterson alleen, die ongetwijfeld bij de ramp het leven had verloren.

Wat de honden betreft, zij waren enige minuten later dan de slede komen aanrennen, voortgedreven door hun instinct en het spoor volgend van de wegsuizende slede; binnen een kwartier waren zij weer voor het voertuig gespannen, dat op zulk een wonderbaarlijke wijze ongeschonden in het bezit van de stoutmoedige natuurvorsers was gekomen.

Het bleek dat de slede een grote hoog had beschreven en, zoals water doet, de laagst gelegen plaatsen had opgezocht: Leduc en zijn dochter mochten wel van geluk spreken, dat de slede onderweg niet tegen een uitstekende rots was geslagen en verbrijzeld.

Het was beginnen te sneeuwen onder die bedrijven en Raffles haastte zich dus, een schuilplaats te gaan zoeken, waar hij zou kunnen kamperen.

Leduc had aandachtig om zich heen gekeken, en de eigenaardige zigzagvormen opgemerkt van de bergen en de heuvels die hem omringden, en zei nu:

— Ik ben er zeker van, dat wij ons hier moeten bevinden in de nabijheid van een van die monsterachtig grote hollen, waarvan ik u gesproken heb, mylord. Wanneer wij daar binnen kunnen komen, dan zijn wij natuurlijk tegen alle weersinvloeden beschut.

— Ze zien er uit als reusachtige molshopen, professor, merkte Henderson op. Moeten wij ons, evenals de mollen, een weg naar binnen graven?

Leduc wierp de reus een verpletterende blik toe, en antwoordde:

— Wat jij molshopen noemt, broer, dat zijn als het ware de gewelven van de enorme hollen, waarvan ik gewaag-

de. Zij zijn van graniet, heb je mij verstaan? Graniet en gneiss, domme jongen. Denk je dat je daardoor heen kunt graven?

— Neen, professor, dat zal wel niet gaan, moest Henderson verlegen toegeven. Maar dan begrijp ik niet, hoe wij erin zullen komen.

— Wij zullen naar een ingang zoeken, James, zei Raffles bedaard. Zoëven reeds hebben wij zwarte plekken gezien, die wel eens de toegang konden zijn tot een van de hollen, een van die eigenaardige grotten, waarvan professor Leduc ons heeft verteld. Zijn wij klaar? Op weg dan.

Reeds trokken de honden weer aan, gehoorzamen aan het bevel van Raffles. Leduc had op de slede plaatsgenomen, alsof hij er nooit was afgestapt, en Margot trad naast Raffles, greep zijn hand, die zij dankbaar drukte, en zei:

— Ziet gij, ik wist wel, dat gij ons zoudt volgen. Maar ik ben vreselijk bang geweest voor die mannen, dat wil ik u wel zeggen, en ik vond het denkbeeld onverdraaglijk, dat die brave hercules om onzentwille gedood zou zijn.

— Wij zullen nu wel niets meer te vrezen hebben, juffrouw Margot, en zodra uw vader gereed is met zijn onderzoek, zullen wij deze onaangename, onherbergzame plek verlaten.

Er werd nu verder weinig meer gesproken, de slede baande zich een weg te midden van die eigenaardige, met sneeuw bedekte bulten, die er werkelijk uitzagen als monsterachtig grote molshopen, en die, naar de professor verzekerde, hun aanschijs slechts te danken hadden aan de werking van de bodem, toen de aardkorst hier nog in weke toestand was, en die zich had uitgezet en opgeheven, onder de invloed van gassen, wier kracht eenvoudig niet te becijferen was. Op die wijze hadden zich de hollen en de gewelven daarover heen gevormd.

— Precies als brandblaren, merkte Henderson op, hetgeen hem een waarschuwende blik van Raffles bezorgde en een minachtend gegrom van de hooggeleerde professor.

Na ongeveer een uur zo te zijn voortgegaan, terwijl de vermoedens het klei-

ne troepje dreigde te gaan overmannen ontdekte het scherpe oog van Raffles tenslotte aan het begin van een steile rotswand, die hij meende te herkennen, een van die donkere plekken, die weleens de ingang tot een der grotten kon zijn.

Nog een kwartier, en toen hadden zij die plek bereikt.

Het was inderdaad een vrij brede ingang, omtrent anderhalve meter hoog, en vier of vijf meter breed, de sleuf van een brievenbus, oordeelde Henderson, maar hij zorgde er nu wel voor, het binnensmonds te mompelen.

Die opening bood gemakkelijk doorgang aan de slede en aan de mensen, ofschoon Raffles en Henderson zich diep moesten bukken, een eind verder echter werd de zoldering lager, en men moest daar zelfs enige pakken van de slede afnemen, opdat die zou kunnen voortglijden.

Juist toen Raffles vreesde, dat hij hier halt zou moeten houden, rees de zoldering weer, heel langzaam, de slede gleed verder, nu niet gemakkelijk meer en zacht, maar hortend en stotend, want de ijzers raakten nu onmiddellijk de ongelijke, stenige bodem.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de mannen aanstonds niet alleen hun kaarslantaarns, maar ook hun krachtige elektrische zaklantaarns hadden ontstoken. Raffles, praktischer dan de professor, had zich in Fort Liard een kleine, draagbare accumulator aangeschaft, die in staat was, gedurende veertig uren een lamp van tien kaarsen van stroom te voorzien.

Die lamp was krachtig genoeg om alle bijzonderheden te kunnen zien van de gang, die men thans langs trok.

Zij was op het laagste gedeelte nauwelijks een meter hoog geweest, en men had hier krappend verder moeten gaan, maar waar zij zich nu bevonden, was de zoldering zeker wel drie meter boven de grond, en de gang had de breedte van een zaal.

Daar allen stilstonden, teneinde de toestand op te nemen, keek Henderson eens achter zich en vroeg toen langs zijn neus:

— Hoe hoog konden de mammoets ook weer worden, professor?

— Van zes tot acht meter, jongeman, antwoordde Leduc onmiddellijk.

— Dan zullen zij heel wat moeite hebben gehad zich hier uit te werken, professor, zei Henderson glimlachend.

Leduc verwaardigde zich niet eens hem antwoord te geven, maar Brand zei in zijn plaats:

— Niets zegt je, James, dat er uit deze berg niet nog andere uitgangen zijn dan die, waardoor wij zijn binnengekomen.

De lucht was op dit punt zeer fris en heel goed in te ademen, en Raffles besloot hier de nacht door te brengen, ofschoon de professor zich heftig verzette en aanstonds verder wilde trekken. Maar het kleine mannetje moest zich wel schikken, toen Raffles eenvoudig dreigde hem aan de zware slede te zullen vastbinden, en ook zijn dochter hem gesmeekt had, nu eerst rust te nemen.

De tent behoefde men natuurlijk niet op te slaan, maar wel werd er een klein vuur aangelegd, met behulp van dikke, kurkdroge takken, die Henderson, tot zijn grote verbazing, hier en daar op de bodem had gevonden, samengevoegd tot een soort reusachtig nest, gelijkend op dat van de rotsarenden. Hij nam Brand terzijde, en vroeg hem fluisterend:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brand, die mammoets, leggen die eieren?

Brand weerhield met moeite een proest bui en antwoordde:

— Voor zover ik weet, brachten zij levende jongen ter wereld, James. Wat je daar ziet, zijn hoogstwaarschijnlijk nesten van grote vogels, die hier misschien des zomers hun broedplaatsen hebben.

— Het komt er ook niet op aan wat het zijn, als de boel maar brandt, was de praktische conclusie van de reus.

Men at vlug, er werden wat dekens en slaapzakken op de grond uitgespreid, en het duurde niet lang of allen sliepen, met de honden in een kring om hen heen, in een bijna tastbare duisternis,

maar in een vrij wat draaglijker temperatuur, dan die daarbuiten heerste.

Het was een eigenaardige gewaarwording, de volgende ochtend in dezelfde pikzwarte duisternis weer wakker te worden. De lantaarns werden ontstoken, en nu besloten de mannen, de slede nog maar een kleine afstand verder mee te nemen, daar het trekken voor de honden zeer vermoeiend was, de dieren af te spannen, en ze los mede te voeren.

De professor verkeerde in een toestand van opwinding, die moeilijk te beschrijven is. Hij trappelde letterlijk van ongeduld, en had Raffles wel aan de mouw met zich mee willen trekken.

Men daalde dus de langzaam naar het binnenste der aarde voerende gang voorzichtig nog wat verder af, bracht toen de slede naar een soort nis, ontdeed de honden van het tuig, belaadde zich met zoveel mogelijk levensmiddelen, terwijl Henderson ook de boordenvol gevulde waterketel wilde meedragen, toen professor Leduc zei :

— Die ketel kun je wel hier laten, althans het water, broer, want dat zullen wij daar beneden zo veel vinden als je maar hebben wilt.

Henderson keek de professor verbluft aan, maar schroefde toen kalm de dekfel wat vaster, laadde de ketel op zijn rug, en zei bedaard :

— Daar zal ik het toch maar liever niet op aan laten komen, professor. Mijn moeder leerde mij als jongen al: zeker is zeker.

De professor haalde alleen maar de schouders op, en het troepje ging op weg. Raffles, die de sterkste lamp droeg, ging vooraan. De gang daalde onafgebroken, hetgeen te bemerken was aan de moeite die men had, niet in een draffe over te gaan. Zij werd ook voortdurend breder, en verkreeg het uiterlijk van een zaal. De wanden waren echter nog goed zichtbaar. Nu en dan liep de professor er heen en klopte erop met zijn delfstoffenhamertje. Dan kwam hij tevreden knorrend weer terug, en bestudeerde al lopend, bij het licht van zijn kaarslantaarn, de schilfer, die hij had

losgeslagen.

En nu bleef de bodem niet langer regelmatig dalen, maar er vormden zich treden, nu eens van een decimeter hoogte dan van bijna een meter, zodat het een klauterpartij werd, die tamelijk vermoeiend was. Het was duidelijk te zien, voor het geoeft oog, dat de bodem hier tienduizenden, misschien wel miljoenen jaren geleden in beweging was geweest. Met verschrikkelijke kracht, niet te becijferen, met milliarden paardenkrachten was hier het aarddek opgelicht, de aardlagen waren verschoven, en de « blazen » hadden zich gevormd, zoals Henderson ze zo drastisch had genoemd. Binnen een van die blazen, daalden nu vijf stoutmoedige mensen af in die grot, waar zeker, voor hen, nog niemand de voet had gezet.

Bijna zonder overgang deed het wonder zich eensklaps aan hen voor, op bijna driehonderd meter onder de begane grond. Zij waren nog enige treden afgegaan, en toen aanschouwden zij, maar niet verder dan de stralen van hun lampen reikten, een hol, een grot van een uitgestrektheid, waarbij vergeleken die van de beroemde mammoet-grot inderdaad in het niet verzonk. De zoldering was slechts heel vaag te bespeuren, en van de wanden in het geheel niets. En het zonderlinge, het ongelooflijke was, dat deze ontzaglijke grot een weelderige plantengroei had. Door een of andere oorzaak moest teelaarde zich verzameld hebben op de bodem, en daaruit wies niet alleen de bomen van de Poolcirkel omhoog, maar ook planten en gewassen van meer gematigde luchtstreken. De temperatuur kon dan ook onmogelijk lager zijn dan een paar graden boven het vriespunt. De professor had gelijk gehad, want men zag het wel niet, maar men hoorde toch een kleine waterval, die met een fris geluid ergens van een hoge plaats omlaag klaterde, en dit wonderbaarlijke dal besproeide.

Het was als het ware een monsterachtig hoge broeikas, op drie of vierhonderd meter diepte onder de aardkorst.

HOOFDSTUK VIII

HET EINDE

Als met stomheid geslagen, zagen allen toe. Neen, toch niet allen. Want professor Leduc had eenvoudig zijn notitieboekje te voorschijn gehaald, en maakte doodbedaard enige aantekeningen, als iemand die niets anders verwacht had.

— Wij zijn toch klaar wakker, nietwaar, mijnheer Brand? vroeg Henderson eindelijk op zachte toon aan de jongeman.

— Dat geloof ik tenminste wel, James, antwoordde Brand.

— Had u gedacht dat zoiets mogelijk was?

— Wel, het is ongetwijfeld verwonderlijk, maar waarom het eigenlijk onmogelijk had moeten zijn, dat zie ik niet in. Het is denkbaar, dat bij een van de jongste aardverschuivingen grote hoeveelheden teelaarde in deze grot zijn terechtgekomen en waar eenmaal teelaarde is, daar is natuurlijk ook plantengroei, wanneer er water kan binnendringen, en vooral wanneer vogels in de buurt nestelen.

— Het water dringt er binnen, ik wil het aannemen, mijnheer Brand, want de sneeuw zakt misschien door een spleet, smelt onder de aarde door de meerdere warmte, en vormt een watervalletje, een beekje, voor mijn part een riviertje. Maar wilt u mij dan eens verklaren, waarom dit hol, hoe groot het dan ook is, in de loop der eeuwen niet is volgelopen?

— Wel James, daarvoor is natuurlijk maar één enkele verklaring denkbaar. Het water kan wegvloeden naar nog lager gelegen plaatsen. Vergeet niet dat wij in een berggebied zijn, nog altijd vrij hoog boven het zeepil.

Henderson zweeg en keek rond. Wat hij zag, verbaasde hem zozeer, dat hij moeite had, zich te overtuigen dat het werkelijkheid was.

Toen riep hij plotseling uit:

— Daar staan prachtige bloemen. Ik ga er enige van plukken, om aan miss Margot te geven.

En voordat iemand iets had kunnen zeggen, was hij toegelopen op wat struikgewas, en strekte de hand uit naar een prachtige bloem.

Met een luide kreet van verbazing, ja van schrik, staarde hij naar zijn hand. De blaadjes bewogen zich in het geheel niet, de bloem voelde hard aan, en toen hij ze wat steviger wilde aanvatten, viel alles tot een hoopje stof in zijn hand.

De professor had van zijn notitieboekje opgekeken, liet een grommend lachje horen, en riep nu op scherpe toon:

— Wat doe je daar, gekke vent? Had je soms gedacht, hier levende bloemen te vinden? Heb jij wel eens gehoord van planten, die in een tastbare duisternis kunnen groeien? Bestaan er gewassen, die het zonder de zon kunnen stellen? Luister nu eens goed, uil en zet je veel te grote oren open, dit gehele woud, dit bos en wat je voor gras aanziet, dat alles is versteend.

Er ging een algemeene kreet van verbazing op.

Want niet alleen Henderson, alle anderen hadden inderdaad geloofd aan een levende plantengroei, zo voortreffelijk was dat alles bewaard, zo maakte alles de indruk van bloei en leven. Daar stonden waaterpalmen, daar stonden reusachtige varens, het kortmos groeide naast weelderig prairiegras, een bosje kurkelken groeide op nevens een zestal dennen. En nu pas zagen zij, dat dat alles roerloos was en van een grijsgroene kleur, volkomen effen, zonder enige nuance.

— Palmen, aan de Pool? riep Brand ten slotte in de grootste verbazing uit.

— Jongeman, zei professor Leduc met afgemeten deftigheid, alsof hij op zijn kathedraal in de Sorbonne stond, jongeman, wilt u mij eens zeggen waarop uw mening berust, dat de pool altijd de pool is geweest? Mag ik uit uw mond vernemen, waarom het vaststaat, dat de as der aarde van het begin der tijden af steeds slechts weinige graden is afgeveken van de loodlijn?

Brand zweeg. Hij wist maar al te goed, dat de studie van onze aarde nog altijd niet ten einde is, en dat haar wonderen onpeilbaar zijn. Het was immers zeer wel denkbaar, dat de aarde in het begin van haar bestaan, wie weet hoelang, een andere stand had ingenomen? Of onze planeet inderdaad nog na het ontstaan van plantengroei op haar oppervlakte, een wenteling had gemaakt, Brand betwijfelde het sterk, maar hij dacht er niet aan, op dit wonderlijke ogenblik een wetenschappelijk twistgesprek met het driftige oude heertje te ondernemen. In ieder geval, die palmen waren verstaand, en zij waren er, dat viel niet te ontkennen. De bomen van de tropen groeiden hier naast de den en de spar, die men bijna uitsluitend in de gematigde en koude luchtstreken aantreft.

En nu zij wisten dat dit alles dood was, misschien reeds ettelijke miljoenen jaren lang, nu werd ook de indruk een geheel andere, bijna angstaanjagend, drukkend, vreeswekkend.

En terwijl zij daar zo stonden, aan de ingang van dat versteende bos, trof plotseling een verwijderd gerucht, een dof gerommel hun oren, dat geleek op het gedreun van een ver onweer.

De professor was op dat tijdstip verwonderlijk om aan te zien.

Hij stond een weinig voorovergebogen, en zijn ogen schitterden met koortsachtige gloed.

De handen, waarin hij het notitieboekje vasthield, trilden en zijn weinige haren schenen recht overeind op zijn hoofd te gaan staan.

Het rommelend geluid kwam nader, toen was het alsof de bodem dreunde, en eensklaps, in de verte van het versteende bos, leek een troep monsterachtige schaduwen voorbij te trekken,

slechts onduidelijk zichtbaar.

— De mammoets! De mammoets! schreeuwde professor Leduc, wild met zijn armen zwaaiend. Er heen. Vlug er heen, voor zij verdwijnen.

Maar reeds waren de schaduwen, de reusachtige schimmen verdwenen, onder een dof gerommel, en de drie mannen vroegen zich af, of zij niet de speelhals waren geweest van een hallucinatie, of niet hun tot het uiterste gespannen zenuwen hun parten hadden gespeeld.

Wie weet was het een speling geweest van het licht, het leek onmogelijk, het leek onzinnig, neen, het konden geen voorwereldlijke dieren zijn geweest, die hier waren blijven leven.

De professor had een paar stappen gedaan, maar hij struikelde en viel over een oneffenheid, krabbelde met moeite overeind, putte zijn geringe voorraad vloeken uit, en rukte nijdig aan zijn bril, terwijl hij pruttelde:

— Gij had hen aanstonds na moeten gaan. Nu, wij zullen hen nog wel te zien krijgen. Hebt gij het geluid gehoord?

— Het kan teweeg zijn gebracht door een rollende steen, professor, meende Raffles. Gij weet zelf, hoezeer in deze ontzaglijke stilte het geringste geluid honderdvoudig versterkt wordt.

De kleine geleerde wierp Raffles een minachtende blik toe, en vroeg schouderophalend:

— En die gedaanten dan? Die bewegende omtrekken van monsterachtige dieren, die daar voorbijtrokken?

— Onze lantaarns, professor, de schaduwen van de bomen, de schaduw van onze grote vriend misschien...

De professor hief zijn magere armen ten hemel, en riep:

— En deze ongelovigen heb ik laten delen in mijn roem. Minerva, ik roep u tot getuige, dat zij onwaardig zijn. Welnu, dan, mylord, ik zal u verpletteren, wij zullen deze onmetelijke grot verder onderzoeken, wij zullen de mammoets nogmaals ontmoeten, en dan zult gij uw kinderachtige uitvluchten moeten inslikken, ja, inslikken, mylord.

— Ik verlang niets liever, professor, antwoordde Raffles kortaf. Hij was nog nooit zo onzeker van zichzelf geweest.

Hadden zijn zintuigen hem inderdaad niet bedrogen? Was daar enige minuten geleden werkelijk een kudde van die ontzaglijke praehistorische olifanten voorbij getrokken?

De naaste toekomst zou het misschien ophelderen.

Niet zonder de grootste omzichtigheid werd de tocht voortgezet. En nu bevonden allen zich te midden van die versteende plantengroei, die grijsgroene bladeren, die tot stof ineen vielen, zodra men ze aanraakte, en Raffles stelde zich reeds de vraag, waarvan dan toch die mammoets moesten leven, die toch reusachtige hoeveelheden bladeren en ander plantaardig voedsel nodig hebben voor hun grote magen. De voeten der stoutmoedige indringers, wier aanwezigheid de plechtige stilte hier scheen te ontwijden, gingen als over gestampt glas. Het knisterde onder hun voetstappen. Het schijnsel hunner lantarens wierp spookachtige schaduwen ver vooruit. En de onbeweeglijkheid van alles wat hen omringde, imponeerde zelfs de onverschillige Henderson, die bleek en zwijgend verder ging.

Bijna een vol uur ging men zo verder, en nog altijd was er geen einde te zien aan dat woud. Dennenbomen en palmen wisselden elkander af, ontzaglijke varens leken hen toe te wuiven in een versteend gebaar, maar toen opende zich eensklaps ter rechterzijde een soort dal, kaal en woest, en waarvan de bodem bezaaid was met reusachtige steenblokken.

Niet zonder aarzeling betraden zij het. Het strekte zich over een lengte van tien minuten gaans uit, en scheen te eindigen in een ovaalvormig terras, maar een terras van geweldige afmetingen.

In het midden van die half ronde rotsvaal, waarvan de wanden zacht glansden, blonk in het licht van de lantaarns een meer, een vijver, onbeweeglijk en vlak als een spiegel.

Henderson wilde een opmerking maken, maar hij had nauwelijks een klank over zijn lippen doen komen, of hij zweeg verschrikt.

Want het had geklonken als een geweldige donderslag, veroorzaakt door een eigenaardige samenstelling van de onbe-

weeglijke lucht, die hier sedert onheuglijke tijden niet in trilling was gebracht.

De professor wendde zich verschrikt naar hem om, en zei zacht fluisterend, en zelfs dat fluisteren klonk, alsof er een storm door een woud streek:

— Spreek om godswil niet te hard; zeg liever in het geheel niets. Wij zijn hier blijkbaar in een gebied van « volmaakte stilte » aangekomen; een al te krachtig geluid zou misschien onheil kunnen verwekken.

En inderdaad, zelfs de zachtste ademhaling klonk ver hoorbaar, en men durfde nauwelijks zijn voet te verplaatsen.

Allen bleven staan aan de ingang van dit geheimzinnige, ronde hol, deze wonderlijke Grot der Stilte, toen eensklaps, zonder dat iemand er ook maar het minst op gerekend had, uit een nis, aan de tegenovergestelde zijde van de grote vijver een paar gestalten te voorschijn traden.

Het waren mensen, mensen van vlees en bloed, en iedereen herkende hen onmiddellijk. Het waren de twee overlevende schurken, die waarschijnlijk langs een andere weg hier waren binnengedrongen op het spoor van de Franse geleerde en zijn metgezellen.

Zij hadden hun vijanden blijkbaar onmiddellijk gezien, en de volgende seconde geschiedde het ongehoorde, dat het einde bracht.

Een van de kerels had zijn revolver getrokken, dook weg achter een rotsblok en vuurde, onder het slaken van een lasterlijke vloek.

De kogel miste, maar de klank van de losbarsting had zulk een kracht, dat nog lange tijd daarna de oren van Raffles en zijn vrienden tuitten.

Bijna op hetzelfde ogenblik echter begon met een donderend gerucht, het gewelf aan de overzijde van de vijver in te storten.

Blokken van wel tien meter doorsnede maakten zich los, en vielen met een oorverdovend geweld, alsof de wereld haar einde naderde, omlaag, en verpletterden de beide schurken als vliegen.

— Terug! Om Godswil terug, schreeuwde Raffles, en zo snel hun benen hun wilden dragen verlieten de stoutmoe-

dige onderzoekers die onheilvolle plek, waar een enkel revolvershot het evenwicht zodanig had verstoord, dat de heftig bewogen luchtlagen telkens nieuwe instortingen veroorzaakten van het broos gesteente, door de eeuwen verteerd.

Met donderend geweld vielen telkens nieuwe brokken omlaag en zij renden, door de honden op de voet gevolgd, zo snel hun voeten hun dragen konden, door het dal terug, waar het ook reeds onheilspellend begon te kraken. En nog waren hun oren vol van die schrikwekkende geluiden, toen zij door het ver-

steende bos snelden en tenslotte, bijna uitgeput van vermoeden en ontzetting, de veilige plek bereikten, waar zij de slede hadden achtergelaten.

In de verte klonken de instortingen nog na, en zij waren dan ook niet gerust, voor zij, met inspanning van al hun laatste krachten, de slede met de hulp van de honden weer naar boven hadden getrokken, en door de rotsspleet naar buiten waren getreden, knipogend tegen het licht en met volle teugen de koude lucht inademend, de lucht van de vrije natuur!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een lafaard ontmaskerd

GEHEEL NIEUWE SÉRIE

12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN
LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266